154. ÅRGANG • NUMMER 7 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2005

Liahona

FORSIDEHISTORIE:
Få mest muligt ud af dit studium af skrifterne, s. 8

Vælg det rette medie, s. 21

Din dåbspagt, s. L4

154. ÅRGANG • NUMMER 7 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2005

Liahona

PÅ OMSLAGET
På forsiden: Foto: Craig Dimond. Bagsiden: Foto: Welden C. Andersen og Robert Casey.

LILLE LIAHONAS FORSIDE
Modelfoto: John Luke

SE »LEGEMET, EN HELLIG GAVE«, S. 16

FOR VOKSNE

FOR UNGE

LILLE LIAHONA: FOR BØRN

SE »REDDET PÅ LEJREN«, S. 26

Juli 2005 154. årgang. Nummer 7
LIAHONA 25987 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar

Redaktør: Jay E. Jensen
Vejledere: Monte J. Brough, Gary J. Coleman
Adm. direktør: David Frischknecht
Planlægning og redaktionel leder: Victor D. Cave
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktionel direktør for Kirkens tidsskrifter: Richard M. Romney
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jenifer L. Greenwood, R. Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Don L. Searle, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Ledende Art director: M. M. Kawasaki
Art director: Scott Van Kampen
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Design og produktion: Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J. Pixton, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketingsleder: Larry Hiller
Trykchef: Craig K. Sedgwick
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg, Sverige. Tlf. 0046 31 77 88 976. Fax 0046 31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«, eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitisk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

Liahona findes på internettet på mange sprog på **www.lds.org.** På engelsk: Klik på »Gospel Library«. På andre sprog: Klik på verdenskortet og vælg dansk.

For readers in the United States and Canada:
July 2005 Vol. 154 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #40017431).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Forslag til familieaften

Denne side kan hjælpe dig til at anvende Liahona *til at berige din undervisning både i klasseværelset og derhjemme.*

»En drøftelse om studium af skrifterne,« s. 8: Benyt nogle af spørgsmålene i denne artikel til at interviewe familiens medlemmer, som om du var journalist. Læs ældste Eyrings svar. Tal om, hvordan jeres familie kan forbedre jeres personlige studium og jeres familiestudium.

»Legemet, en hellig gave,« s. 16: Tal om det, som artiklens forfatter kalder verdslige måder at anskue vores krop på. Læs de tre sidste sætninger højt og bær vidnesbyrd om de sandheder, som behandles i denne artikel.

»Unge pionerer i Malaysia,« s. 38: Bed familiens medlemmer fortælle om tidspunkter, hvor de har følt sig som pionerer, og tal om, hvad det vil sige at være pioner i verden i dag. Tal om, hvad vi kan lære af de unge i Malaysia.

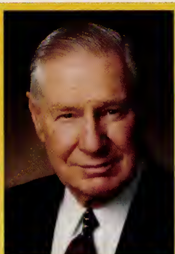
»På et bjerg,« s. L2: Lad familiens medlemmer tegne et billede af et tempel på et bjerg. Hvad synes I, der er inspirerende ved templer? Læs præsident Gordon B. Hinckleys oplevelse. Læs Matt 5:14-16 og bed familiens medlemmer fortælle, hvordan de kan være eksempler.

»Besvarede bønner,« s. L8: Læs Alma 37:37 sammen med familien og fortæl om oplevelser, hvor jeres bønner er blevet besvaret. Læs ældste Gerald N. Lunds oplevelse med bøn højt. Bær vidnesbyrd om bønnens velsignelser.

»Logans dåb,« s. L10: Lad familiens medlemmer fortælle, hvad de har følt ved deres egen eller andres dåb. Overvej at benytte aktiviteten med de farvede firkanter, som beskrives i artiklen. Bed familiens medlemmer om at stille sig på den firkant, som repræsenterer det sted, hvor de mener, at de befinder sig på vejen, og tal så om, hvad de skal gøre for at komme videre.

EMNER I DETTE NUMMER

HAN *læger* DEM, HVIS HJERTE ER KNUST

Vi tror på helbredelsens gave. Skønt Warren Johnsons familie blev ramt af en stor tragedie, erfarede de, at denne gave helbreder både krop og ånd. Ånden taler fred til sjælen.

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeg vil gerne forsikre om, at der findes en sikker helbredelse for hjertekvaler, skuffelser, pine, kvaler og fortvivlelse. Salmisten sagde: »Han læger dem, hvis hjerte er knust, og forbinder deres sår«.[1] Helbredelse er et guddommeligt mirakel; sår er alle menneskers lod i livet. Shakespeare har skrevet: »Den ler ad ar, som aldrig kendte sår«.[2] Det virker, som om ingen undgår vanskeligheder, udfordringer og skuffelser i denne verden.

I nutidens overbelastede samfund synes det, som om at de helbredende midler, som vore forældre nød godt af, ikke virker i vores tilværelse. Færre og færre er i stand til at afhjælpe stress ved at arbejde med deres hænder og ved at dyrke jorden. Stigende krav, mange forskellige holdninger, fristende salgstilbud, overvældende støj og mange indviklede personlige forhold kan berøve vores sjæl den fred, som den behøver for at fungere og overleve. Vores hastværk for at opfylde urets nådeløse krav bortriver vores indre fred. Vores appetit efter personlige ejendele virker enorm. De voksende kræfter, som ødelægger enkeltpersoner og familier, medfører stor sorg og bedrøvelse.

En af årsagerne til den åndelige sygdom i vores samfund er, at så mange ikke ved eller er ligeglade med, hvad der er rigtigt og forkert. Alt for meget retfærdiggøres med, at det er formålstjenligt, eller at der skal skaffes penge og goder. I den sidste tid er de personer og institutioner, som har været modige nok til at stå frem og fordømme hor, uærlighed, vold og andre onder, ofte blevet hængt ud som latterlige. Der er meget, der ganske enkelt er forkert, uanset om det er ulovligt eller ej. De mennesker, der bevidst fortsætter med at følge det onde i verden, kan ikke kende »Guds fred, som overgår al forstand«.[3]

På en eller anden måde må vi finde den helbredende indflydelse, der bringer lindring til sjælen. Hvor er denne balsam? Hvor er den kompenserende lindring, der så desperat er brug for, så vi kan overleve denne verdens pres? Den begyndende trøst kan i høj grad komme ved øget kommunikation med Guds Ånd. Den kan bringe åndelig helbredelse.

Åndelig helbredelse kan illustreres med beretningen om Warren M. Johnson, der i pionertiden var færgemand ved Lee's Ferry i Arizona. Som ung drog Warren Johnson mod vest i sommeren 1866. Han ville være rig og søgte efter guld. Han blev meget syg, og hans

rejsefæller efterlod ham under et træ i en have i Bountiful i Utah. En af døtrene i familien fandt ham og fortalte, at der lå en død mand ude i haven. Selv om han var vildfremmed, tog denne gode familie ham ind og plejede ham, til han blev rask. De underviste ham i evangeliet, og han blev døbt. Med tiden blev han færgemand ved Lee's Ferry.

I 1891 kom Warren Johnson og hans familie ud for en forfærdelig tragedie. I løbet af kort tid mistede de fire børn på grund af difteri. Alle fire blev begravet ved siden af hinanden. I et brev til præsident Wilford Woodruff, dateret den 29. juli 1891, fortalte Warren sin historie:

»Kære broder

I maj 1891 kom en familie fra Tuba City her forbi. De kom fra Richfield i Utah, hvor de havde tilbragt vinteren med at besøge venner. I Panguitch begravede de et barn og uden at desinficere vognen eller sig selv, ja, uden at standse for at vaske det døde barns tøj kom de til vores hjem og blev her natten over. De legede med vore små børn ...

Vi kendte ikke sygdommens art, men havde tro på Gud, da vi var her på en meget vanskelig mission, og vi har forsøgt efter vores bedste viden at efterleve visdomsordet og passe de andre pligter i vores religion som f.eks. at betale tiende, holde familiebøn etc. etc., så vore børn måtte blive skånet. Men ak, på fire og en halv dag led den ældste dreng kvælningsdøden i mine arme. Endnu to børn blev ramt af sygdommen, og vi fastede og bad, så meget som vi fandt det vist at gøre, da vi havde mange pligter at passe her. Vi fastede i 24 timer, og engang fastede jeg i 40 timer, men til ingen nytte, for begge mine små piger døde også. Godt en uge efter deres død blev min 15-årige datter Melinda ramt, og vi gjorde alt, hvad vi kunne for hende, men hun fulgte de andre. Tre af mine kære piger og en dreng er taget fra os, og det er endnu ikke forbi. Min ældste pige på 19 år er nu sengeliggende med sygdommen, og vi faster og beder for hende i dag ... Hvad har vi gjort, siden Herren har forladt os, og hvad kan vi gøre for at opnå hans velvilje igen?

Din hengivne i evangeliet

Warren M. Johnson.«[4]

I et senere brev til sin ven Warren Foote vidnede bror Johnson om, at han havde fundet åndelig fred:

»Jeg kan imidlertid forsikre dig om, at det var mit livs hårdeste prøve, men jeg drog ud for at opnå frelse, og jeg er fast besluttet på, at jeg med min himmelske Faders hjælp vil holde fast i jernstangen, uanset hvilke vanskeligheder jeg kommer ud for. Jeg har ikke slækket på udførelsen af mine pligter, og jeg håber og tror på, at jeg har mine brødres tro og bønner, så jeg kan leve værdigt til at modtage de velsignelser, som du med myndighed lagde på mit hoved.«[5]

I den syvende trosartikel står der, at vi blandt andre åndelige gaver tror på helbredelsens gave. Jeg tror, at denne gave omfatter helbredelse af både krop og sjæl. Ånden taler fred til sjælen. Den åndelige lindring kommer ved at nedkalde åndelige gaver, som kan modtages og tilkendegives på mange måder. De findes i rigt mål, i deres fulde udstrækning, ja, i overflod i Kirken i dag. De flyder fra den korrekte og ydmyge anvendelse af vidnesbyrd. De kommer også gennem velsignelse af syge efter en salvelse med indviet olie. Kristus er den store læge, som rejser sig fra de døde »med lægedom i sine vinger«,[6] mens Talsmanden er virkemidlet i helbredelsen.

Herren har sørget for mange muligheder, hvor igennem vi modtager denne helbredende indflydelse. Jeg er taknemlig for, at han har gengivet tempeltjenesten til jorden. Det er en betydningsfuld del af det frelsende arbejde for både levende og døde. Vore templer er et tilflugtssted, hvor vi tager hen og aflægger mange af verdens bekymringer. Vore templer er fredfyldte og rolige steder. I disse hellige bygninger »læger [Gud] dem, hvis hjerte er sønderknust, og forbinder deres sår«.

Læsning og studium af skrifterne kan også bringe megen trøst. Præsident Marion G. Romney, (1897-1988), andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har udtalt:

»Jeg er overbevist om, at hvis forældre læser i Mormons Bog bønsomt og regelmæssigt, både for sig selv og sammen med deres børn, vil ånden i denne storslåede bog gennemtrænge vore hjem og alle, som bor der.

Den ærbødige ånd vil blive stærkere, og gensidig respekt og hensyn over for hinanden vil tage til. Stridighedens ånd forlader hjemmet. Forældre rådgiver deres børn med større kærlighed og visdom. Børn bliver mere åbne og modtagelige for deres råd. Retfærdigheden vokser. Tro, håb og kærlighed – Kristi rene kærlighed – vil være fremherskende i vore hjem og tilværelse, og i kølvandet på det er der fred, glæde og lykke.«[7]

Da jeg var ung, var de helbredsmæssige fordele ved at overholde visdomsordet, herunder afholdenhed fra tobak, spiritus, te og kaffe, ikke så veldokumenterede, som de er i dag. De åndelige fordele har imidlertid længe været bekræftede. Visdomsordet lover, at de, der husker at holde dette råd og vandrer i lydighed mod budene, »skal få vandrer i navlen og marv i benene«.[8]

Marv har længe været et symbol på et levende og sundt liv. Men i en tid med livreddende transplantationer af knoglemarv, får vendingen »marv i benene« en yderligere betydning som åndelig pagt. Der er flere løfter til dem, der holder visdomsordet. De, der holder denne lov, »skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte, de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, lige som Israels børn, og ikke slå dem ihjel.«[9]

Hvis vi skal skånes, er vi virkelig nødt til at være styrket mod de mange ødelæggende midler, der findes i verden i dag.

For mange af os sker den åndelige helbredelse ikke ude i den store verden, men ved vore egne nadvermøder. Det er en stor trøst at tilbede og sammen deltage i nadveren og blive undervist i en ydmyg ånd af naboer og venner, som elsker Herren og forsøger at holde hans befalinger. Vore gode biskopper giver deltagerne mulighed for at drøfte et emne eller et princip i evangeliet. Uvægerligt taler de ved Helligåndens kraft og åbner deres hjerte, så tilhørerne kan se perlerne deri. Budskaberne præsenteres som ydmyge vidnesbyrd og venlige råd. Vi, der sidder blandt tilhørerne, forstår det, der belæres om ved sandhedens ånd og bekræfter de ledsagende vidnesbyrd.

Vore nadvermøder bør foregå i tilbedelse og være helbredende, således at de tilstedeværende genvinder deres åndelige sundhed. En del af denne helbredende proces sker, når vi tilbeder gennem sang og musik. Når vi synger vore smukke, religiøse salmer, er det næring for sjælen. Vi bliver ét hjerte og ét sind, når vi lovpriser Herren i sang. Tilbedelse gennem sang har bl.a. den virkning, at den åndeligt forener deltagerne i ærbødighed.

Vore templer er fredfyldte og rolige steder. I disse hellige bygninger »læger [Gud] dem, hvis hjerte er sønderknust, og forbinder deres sår«.

ILLUSTRERET AF MICHAEL T. MALM

Jeg tvivler på, at oprigtige medlemmer af denne kirke kan opnå fuldstændig åndelig helbredelse uden at være i harmoni med Kirkens grundvold, der, som apostlen Paulus sagde, er »apostlene og profeterne«.

Åndelig helbredelse kommer også af at bære ydmyge vidnesbyrd og lytte til andres. Et vidnesbyrd båret med en angrende ånd, i taknemlighed for guddommeligt forsyn og i ønske om at følge guddommelig vejledning er et kraftigt virkemiddel til at fjerne hjertets kvaler og bekymringer.

Jeg tvivler på, at oprigtige medlemmer af denne kirke kan opnå fuldstændig åndelig helbredelse uden at være i harmoni med Kirkens grundvold, der, som apostlen Paulus sagde, er »apostlene og profeterne«.[10] Det er måske ikke den mest populære handling i lyset af verdens mangeårige afvisning af profeterne og deres budskaber. Alligevel er de Guds talerør på jorden og kaldet til at lede værket i vor tid. Det er også af afgørende betydning for os, at vi opretholder vore biskopper, grenspræsidenter, vore stavspræsidenter og distriktspræsidenter.

Nylige undersøgelser synes at bekræfte, at den maksimale åndelige helbredelse kommer ved at glemme sig selv. En gennemgang af beretningerne viser, at de, der klarer sig bedst i fængsel eller i fangelejr, er dem, som var interesserede i deres medfanger og var villige til at give af deres egen mad og fornødenheder til andre. Dr. Viktor Frankl udtalte: »Vi, der har levet i koncentrationslejre, kan huske de mænd, der gik gennem bygningerne og trøstede andre, og som gav deres sidste stykke brød bort. De var måske ikke mange, men de er et bevis på, at alt kan tages fra et menneske undtagen én ting: den sidste menneskelige frihed – at vælge sin indstilling i alle situationer og at vælge sin måde at leve på.«[11] Verdens Frelser sagde det ganske enkelt: »Den, som mister [sit liv], skal beholde det.«[12]

Af alt det, vi kan gøre for at finde lindring, er bøn måske den største trøst. Vi har fået besked på at bede til Faderen i hans Søns, Herren Jesu Kristi navn og gennem Helligåndens kraft. Blot det at bede til Gud er tilfredsstillende for sjælen, selv om Gud i sin visdom

måske ikke vil give os det, som vi beder om. Præsident Harold B. Lee (1899-1973) lærte os, at alle vore bønner bliver besvaret, men somme tider siger Herren nej.[13] Profeten Joseph lærte os, at »den bedste måde til at opnå sandhed og visdom på er ... at gå til Gud i bøn.«[14] Bøn er yderst nyttig i helbredelsesprocessen.

Sår, der påføres af andre, heles ved »helbredelsens kunst«. Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) sagde: »Men at hele sår er en kunst, der ikke alene kræver øvelse, men kærlig omsorg, som kommer af god vilje og medfølende interesse for andres lykke og velbefindende.«[15]

Der er håb for alle om at blive helbredt gennem omvendelse og lydighed. Profeten Esajas bekræftede, at »er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne«.[16] Profeten Joseph Smith udtalte: »Der er aldrig en tid, da ånden er for gammel til at nærme sig Gud. Alle ... er inden for den tilgivende barmhjertigheds ... rækkevidde.«[17]

Efter en fuldstændig omvendelse er opskriften vidunderlig enkel. Herren har givet os den med disse ord: »Vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så at jeg kan helbrede jer?«[18] Ved at gøre således har vi hans løfte om, at »han læger dem, hvis hjerte er knust, og forbinder deres sår«.

Vi finder lindring i Kristus ved Talsmandens mellemkomst, og Frelseren giver os denne invitation: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.«[19] Apostlen Peter siger: »Kast al jeres bekymring på ham, for han har omsorg for jer.«[20] Når vi gør det, finder der en helbredelse sted, som Herren lovede gennem profeten Jeremias, da han sagde: »Jeg vender deres sorg til fryd, jeg trøster og glæder dem, der klager ... For jeg giver den udmattede at drikke og den hensygnende at spise.«[21]

Og vi får at vide, at i den celestiale herlighed vil Gud »tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere.«[22] Til den tid vil tro og håb erstatte hjertekvaler, skuffelser, pine, kvaler og fortvivlelse, og Herren vil give os styrke, som Mormon siger, »så alle [vore] lidelser blev opslugt i glæden over Kristus«.[23] ■

NOTER

1. Sl 147:3.
2. *Romeo og Julie*, 2. akt, 1. scene.
3. Filip 4:7.
4. Citeret i P. T. Reilly, »Warren Marshall Johnson, Forgotten Saint«, *Utah Historical Quarterly*, vinter 1971, s. 19; stavning korrigeret.
5. Warren Foote Autobiografi. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, 5. bind, 2:260-261.
6. 2 Nephi 25:13.
7. Conference Report, april 1960, s. 112-113.
8. L&P 89:18.
9. L&P 89:19-21.
10. Ef 2:20.
11. *Man's Search for Meaning*, 1959, s. 86.
12. Se Luk 17:33.
13. Se *The Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 127.
14. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, red. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 228.
15. *Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 222.
16. Es 1:18.
17. *Lærdomme*, s. 229.
18. 3 Nephi 9:13.
19. Matt 11:28.
20. 1 Pet 5:7.
21. Jer 31:13, 25.
22. Åb 21:4.
23. Alma 31:38.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Efter at have bedt og læst dette budskab, fremlægger du det på en måde, som får dem, du underviser, til at tage aktivt del i samtalen. Her er nogle eksempler:

1. Fremvis selv eller lad familien fremvise det, de benytter til at behandle mindre skrammer, som f.eks. sæbe, vand og plastre. Tal om den fysiske helingsproces. Hvorfor har vi, ifølge præsident Faust, brug for åndelig heling i dag? (Se artiklens første fire afsnit). Drøft flere af præsident Fausts »midler« til at opnå helbredelsens gave. Bær vidnesbyrd om Jesu Kristi helbredende kraft.

2. Læs historien om Warren M. Johnson højt eller genfortæl den med dine egne ord. Hvad kan denne historie lære os om åndelige sår og helbredelse?

3. Læs hvad præsident Faust siger om nadvermøder. Lad familiens medlemmer fortælle, hvordan nadvermøder har hjulpet dem til at føle Helligånden og blive helbredt.

4. Påpeg, at præsident Faust benytter Guds ord fra vigtige skriftsteder til at helbrede sårede sjæle (se Jakobs Bog 2:8). Fremhæv de skriftsteder, som har gjort indtryk på dig.

Søg skrifterne med et spørgsmål i tankerne.

EN DRØFTELSE OM STUDIUM AF SKRIFTERNE

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum giver ideer og råd om skriftstudiets betydning for den enkeltes åndelige vækst.

Hvordan har du personlig nydt gavn af studiet af skrifterne?

Ældste Eyring: Hele mit liv har skrifterne stået som en måde, hvorpå Gud kunne åbenbare mig det, som er personligt og gavnligt. Da jeg var en lille dreng, fik jeg en lille bibel. Hvis jeg husker rigtigt, var det faktisk kun Det Nye Testamente. Af en eller anden grund følte jeg mig draget til 1 Kor 13, som handler om kærlighed. Selv dengang i min barndom vidste jeg, at det kapitel handlede om den familie, som jeg engang skulle have. Mange år senere, inden jeg blev gift, modtog jeg en patriarkalsk velsignelse. I den velsignelse beskrev patriarken den atmosfære, som skulle herske i det hjem, jeg en dag skulle have. Han beskrev nøjagtig det, som jeg havde følt mange år tidligere, da jeg læste 1 Kor 13.

Skrifterne er en af de måder, hvorpå Gud taler til mig – selv da jeg var barn – om mine behov, min situation og mit liv. Det er de stadig. Eftersom vore behov ændrer sig i løbet af vores levetid, fortæller Gud os noget forskelligt på forskellige tidspunkter.

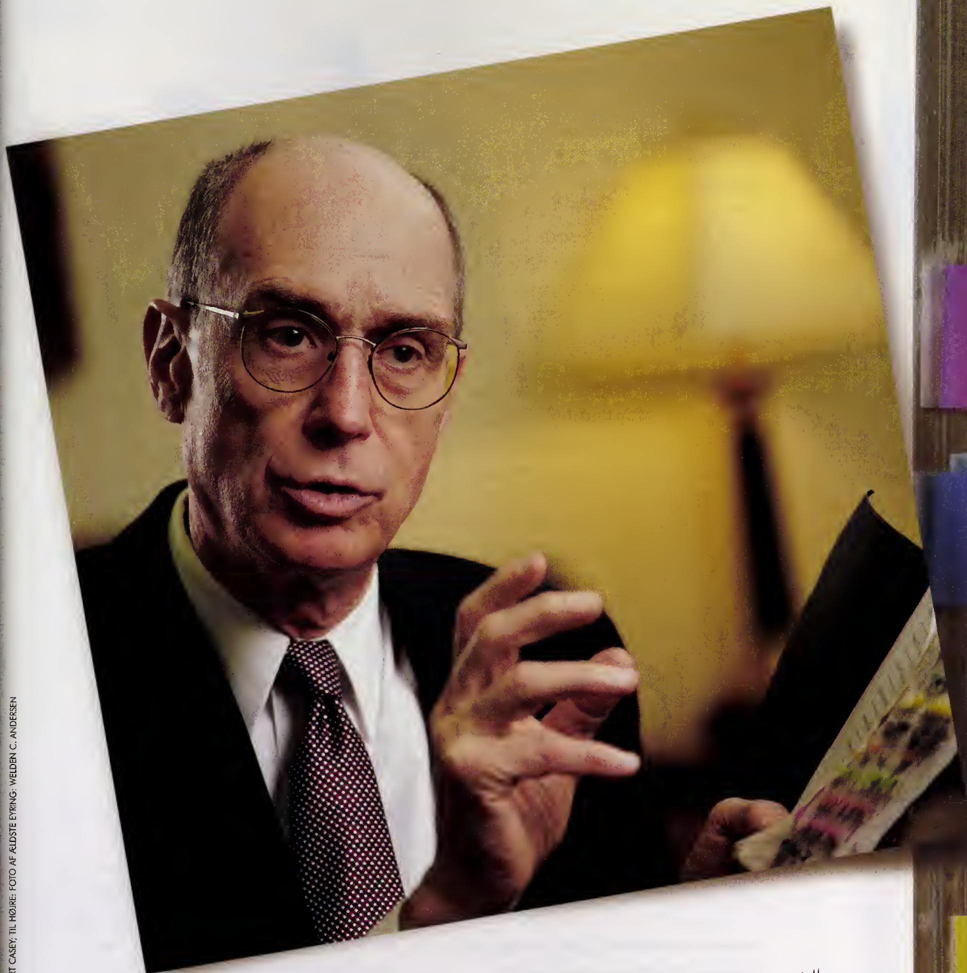
Somme tider søger jeg lærdomme i skrifterne. Somme tider søger jeg vejledning i skrifterne. Jeg har altid et spørgsmål i tankerne, og spørgsmålet er som regel: »Hvad vil Gud have, at jeg skal gøre?« eller »Hvad vil han have, at jeg skal føle?« Og uundgåeligt støder jeg på nye ideer og tanker, som jeg aldrig før har haft, og jeg modtager inspiration og vejledning og svar på mine spørgsmål.

Hvorfor bør vi læse Mormons Bog igen og igen?

Ældste Eyring: Mormons Bog er endnu et vidne om Jesus Kristus, og vi lærer ham at kende ved at læse i den. Vi ved, at den besidder stor kraft. Den har kraft til at forandre folks liv. Den har kraft til omvendelse. Hvis man læser den med et åbent hjerte, ved man, at den er Guds ord, og at den er sand.

Gennem Mormons Bog kan Herren også lære os, hvordan vi skal omgås andre og tjene dem. Denne bog åbenbarer Herrens vilje angående familielivet på en måde, som de andre skrifter slet ikke gør. Det tror jeg i høj grad skyldes dens interessante struktur. Den handler om familier, den handler om menneskelige forhold. Den begynder med

Mormons Bog handler om familier og menneskelige forhold.

MODELFOTO (UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET): ROBERT CASEY; TIL HØJRE: FOTO AF ÆLDSTE EYRING: WELDEN C. ANDERSEN

familier, og den slutter med familier, og vi kommer til at elske disse familier.

En anden grund til at studere den regelmæssigt har for mig været, at jeg kan slå op på en vilkårlig side i Mormons Bog og læse, og så vidner Helligånden for mig, at det er Guds ord. Jeg ved, at Herren taler. Jeg ved, at Mormons Bog er, hvad den giver sig ud.

Hvad har du gjort for at gøre dit eget studium af skriften mere meningsfyldt?

Ældste Eyring: Da jeg blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum, foreslog ældste

Køb en billig udgave af skrifterne og nedskriv det, du lærer.

Richard G. Scott, at jeg købte en billig udgave af skrifterne og markerede den indsigt og de åbenbaringer, som jeg fik i min nye kaldelse. Og det gjorde jeg så. Men jeg gik lidt videre.

Jeg spurgte min himmelske Fader, hvad han ønskede, at jeg skulle udrette som apostel. Jeg skrev ned, hvad jeg følte, at hans svar var. Jeg renskrev, farvekodede og limede disse svar ind forrest i mine skrifter. For eksempel lød det første: »Jeg skal være vidne om, at Kristus er Guds Søn.« Så læste jeg mine skrifter og søgte efter ideer, der kunne lære mig, hvordan jeg skulle vidne om, at Kristus er Guds Søn. Hver gang jeg faldt over noget, understregede jeg det med blåt. I løbet af kort tid havde jeg udarbejdet min egen emneliste over det, som jeg mente, at Herren ønskede, at jeg skulle gøre. Jeg har lært meget af den proces.

Det gør en stor forskel at søge i skrifterne for at finde ud af, hvad man skal gøre. Herren kan undervise os. Når vi står over for en krise i vores liv, såsom at miste et barn eller en ægtefælle, bør vi søge efter konkret hjælp i skrifterne. Herren synes at have forudset alle vore problemer og alle vore behov, og han har givet os hjælp i skrifterne – hvis vi bare vil søge efter den.

Hvordan kan sidste dages hellige give studium af skrifterne topprioritet?

Ældste Eyring: Den eneste måde, hvorpå man kan sikre sig, at ens travle tidsplan ikke presser studiet af skrifterne helt ud, er at afsætte et fast tidspunkt til skriftstudiet. Jeg har erfaret, at dagens begyndelse og dagens afslutning er min egen tid. Det er tidspunkter, som jeg normalt er herre over. Så mit faste mønster siden jeg var dreng har været at læse i mine skrifter ved dagens begyndelse og ved dagens afslutning. Ved at følge det mønster havde jeg læst Mormons Bog mange gange, inden jeg fyldte 18.

Når jeg står i en situation, hvor jeg bryder mønstret, har jeg det svært. Når man er vant til at studere skrifterne regelmæssigt, savner man det, hvis man ikke har gjort det. Det er lige som mad – man skal bare have det. Jeg ved, at jeg har lige så meget brug for skrifterne som for mad. Jeg springer ikke de regelmæssige måltider over, og jeg springer heller ikke mit regelmæssige studium over.

Hvilken rolle spiller faste og bøn for studiet af skrifterne?

Ældste Eyring: Vi bør indlede en faste med at bede om at blive undervist; vi bør være ydmyge og ivrige som små børn. Sådan faster vi, hvis vi gør det rigtigt. Det er ikke det samme, hvis vi bare springer måltider over.

På samme måde bør vi studere ydmygt og ivrigt, som vi gør, når vi faster. Når jeg søger skrifterne for at blive undervist, hjælper det utrolig meget også at faste.

Lige inden en generalkonference faster jeg for eksempel for at få at vide, hvad Herren ønsker, at jeg skal tale om. Jeg kan ikke forberede en konferencetale, før jeg ved, hvad

Jeg har udarbejdet en emneliste over det, som Herren ønsker, at jeg skal gøre.

Familiens skriftstudium fungerer kun, hvis børnene ved, at du elsker dem og skrifterne.

han ønsker. Faste hjælper mig til at koncentrere mig om den ene ting, som Herren ønsker, at jeg skal vide. Den samme koncentration gælder, når jeg studerer skrifterne. Faste og bøn kombineret med studium af skrifterne gør det lettere for Herren at undervise os.

Hvad kan forældre gøre for at få deres børn til at elske skrifterne?

Ældste Eyring: Vi har alle haft forskellige oplevelser og forskellige grader af succes med vores studium i familien, især når børnene bliver teenagere. Mens de er små, er det forholdsvis let at samle dem og læse skrifterne sammen. Når de bliver ældre, kan det tit være noget sværere. Jeg kender mange familier, som har haft stor succes med at vække deres familier tidligt og læse skrifterne sammen, og så læser de igen om aftenen. Men der er mange forskellige måder.

For mig gælder det, og jeg tror, at mine seks børn er enige med mig, at studiet af skrifterne kun fungerer godt, hvis børnene ved, at man selv elsker skrifterne, og at hver enkelt af dem også ved, at man elsker dem. Så skal den måde, man benytter sig af, nok fungere. Hvis studiet af skrifterne er påtvunget, enten for dem eller dig selv, eller hvis dine børn føler sig presset, eller du i virkeligheden ikke selv elsker skrifterne, bliver skriftstudiet ikke så effektivt.

Det er vigtigt at læse skrifterne sammen på en måde, der gør det klart for børnene, at man har dem med, fordi man elsker dem. Men fællesstudiet kan gå i stå i teenageårene. Teenagere kan for eksempel sige: »Jeg vil hellere studere for mig selv.« Min opfordring til familier, der står i den situation, er at betragte det som en sejr, ikke et nederlag. Dit barn siger måske i virkeligheden: »Jeg får noget ud af at læse for mig selv, som jeg ikke opnår, når vi læser sammen.« Det er et vidunderligt tegn på, at studiet af skrifterne er ved at slå rod i din teenagers hjerte. Hovedformålet er at forelske sig i skrifterne og mætte sig med dem, hvad enten vi læser på egen hånd eller sammen.

Man skal være realistisk. Lad teenagerne vide, at du elsker dem. Sørg for at de ved, at du elsker skrifterne. Men hvis de hellere vil gå ind på deres eget værelse og læse dem, så lad dem gøre det. De skal nok finde deres eget mønster og få kærlighed til skrifterne.

Jeg er velsignet med en hustru, som simpelthen elsker skrifterne. Hvis jeg spørger hende: »Hvad har du lyst til?«, så svarer hun: »Bare læs højt for mig fra skrifterne.« Jeg tror, at vores børn har fornemmet, at det ikke var en pligt for os at læse i skrifterne – det er en fornøjelse.

Hvordan kan seminar være med til at få unge til at lære at elske skrifterne?

Ældste Eyring: Jeg har virket som kommissær for Kirkens uddannelse i en årrække, så jeg har haft mulighed for at se, at der er tre vigtige ting, som seminar kan gøre. For det første fører det unge med fælles værdier sammen. Unge nyder at være sammen med andre, som deler deres tro og kærlighed til skrifterne. For det andet fører det de unge sammen med en underviser, der har et vidnesbyrd, og de kan fornemme dets glød, når det bliver båret. For det tredje gør det de unge interesseret i skrifterne.

Der, hvor seminar fungerer, finder man en underviser, som har et vidnesbyrd og elsker de unge.

Seminarlærere har prøvet alle mulige metoder – skriftstedsjagter, opgaver og mesterskriftsteder. Succesen har varieret fra elev til elev, men når seminar fungerer, er det der, hvor man finder en underviser, som har et vidnesbyrd og elsker de unge.

Hvorfor er det så vigtigt, at vi som undervisere i menigheder og grene benytter det godkendte undervisningsmateriale?

Ældste Eyring: Kirkens materialer er baseret på skrifterne, så en underviser, der følger undervisningsmaterialet, fører eleverne til skrifterne. De bedste undervisere, som jeg kender, fremfører under klassedrøftelser et skriftsted, der behandler det behov, som eleven netop har talt om. Der virker meget stærkt. I det øjeblik et ungt menneske ser, at underviseren faktisk benytter skrifterne til at forklare og hjælpe eleven på et personligt plan – ih, du milde, det er et stort øjeblik.

Jeg havde en pragtfuld lærer på Ricks College (nu Brigham Young University – Idaho). Jeg spurgte ham tit: »Hvordan ved du, hvor alle de skriftsteder er?« Jeg ville gerne kunne skrifterne på fingrene ligesom han. Jeg kendte et par skriftsteder, men han kendte mange. Det er en stor velsignelse for en underviser, når Herren drager et skriftsted frem fra ens erindring, så man kan hjælpe en elev.

Husk på, at et kort skriftsted kan virke stærkere end et meget langt et. Det kan svare direkte på et spørgsmål eller ramme en af de tilstedeværendes interesse. Det virker stærkt, fordi eleverne belæres ved eksemplet. Det siger: »Når du en dag står over for et problem, så findes svaret i skrifterne.«

Hvilken rolle spiller Helligånden i skriftstudiet?

Ældste Eyring: Helligånden bekræfter Guds ord for os, når vi læser det. Når den bekræftelse gentages ofte, styrker det vores tro. Og det er ved tro, at vi overvinder hindringer og modstår fristelse.

Jeg har undervist diakonerne. Jeg har været spejderleder. Jeg opdagede, at hvis drengene blev urolige, så kunne jeg bruge et øjeblik på at læse et skriftsted eller to. Der opstår en fredfyldt stemning i klassen, når man læser Gus ord. Selve skriftens ord fører Helligånden med sig. Og man kan mærke en forskel. Så jeg vil sige til underviserne: Hvis I har problemer med lidt uro i klassen, så sørg for at læse et skriftsted op, eller få en af eleverne til at læse et skriftsted. Det har en beroligende virkning, fordi det fremmer Ånden.

Hvad kan vi se frem til, når vi vedvarende studerer skrifterne?

Ældste Eyring: Hvis man virkelig mætter sig med skrifterne, vil man med tiden opdage, at de bliver en del af en selv. Det kan jeg huske fra ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum, der kendte skrifterne bedre end nogen anden, jeg har mødt. Når jeg lyttede til ham, tænkte jeg nogle gange: »Citerer han nu et skriftsted, eller er det hans egne ord?«

Præsident Gordon B. Hinckley har det på samme måde. Hans almindelige talesprog er skriftens sprog, og selv når han er i sit behagelige, afslappede lune, er det sprog en del af ham. Jeg mener, at han har en stor litterær gave til dels takket være hans kendskab til skrifterne. Jeg var sammen med ham forleden, da han meget nonchalant drog et skriftsted ind i samtalen, og det passede bare perfekt til situationen. Han har tydeligvis skrifterne under huden, de er en del af ham.

Vi kan alle drømme om, at Guds ord en dag er så meget en del af os, at Herren kan udnytte det, og så kan vi lære at tænke, som han gør. Og i den forbindelse kan vi komme til ham. ■

Dette var en samtale med LaRene Porter Gaunt fra Kirkens tidsskrifter.

Et kort skriftsted kan virke stærkere end et langt.

FREMELSK EN GOD INDSTILLING

ER DU NEGATIV?
LIVET ER MÅSKE IKKE ALTID BILLEDSKØNT,
MEN EN POSITIV INDSTILLING KAN ALTID
GIVE DIG NOGET AT SMILE AF (SE L&P 78:18).

MODELFOTO: CHRISTINA SMITH

HVIS DU lytter

Kl. 9.30 tog jeg hen på biblioteket for at »varme op« til en eksamen kl. 14.30. Ånden sagde til mig: »Din eksamen skal til at begynde.«

ÆLDSTE LINDSAY T. DIL
Halvfjerdser-områdeautoritet
Det Australsk/New Zealandske Område

Jeg voksede op i Auckland på New Zealands nordø. Jeg gik i skole på Kirkens skole i Hamilton, og jeg havde mange dejlige oplevelser der. Jeg spillede rugby på et ubesejret hold. Jeg deltog i præsidentskabsmøder i diakonernes kvorum på skolens regnskabschefs kontor, fordi han var vores biskop. Jeg lærte meget om præstedømmet fra gode undervisere, som viste os, hvordan man sad i råd og behandlede andre drenges behov. Men noget af det vigtigste, som jeg lærte, var at følge Ånden.

Dengang havde vi ikke seminar, men vi havde religionsklasser på skolen. Et år var kravet, at man skulle læse Mormons Bog. Afslutningen på skoleåret nærmede sig, og jeg havde endnu ikke læst den færdig, så jeg blev oppe en nat for at læse den. Det var første gang, jeg mærkede Ånden, mens jeg læste i Mormons Bog. Pludselig blev jeg klar over, at Mormons Bog ikke bare var en hvilken som helst bog. Den var det, som vi hævder, at den er, nemlig Guds ord. Jeg lærte at forbinde studiet af skrifterne med det at føle Ånden. Jeg lærte også, at der er forskel på blot at føle Ånden og så på at erkende, når Ånden er der og handle derefter. Når man lærer at foretage den kombination, så lærer man at gøre det til sin rettesnor, når man skal træffe de rette valg i tilværelsen.

Senere, da jeg blev 19, var jeg missionær i Fransk Polynesien, og jeg skulle lære at tale to sprog, fransk og tahitiansk, og uden hjælp fra nogen missionærskole. Det gjorde mig ydmyg helt ind i sjælen. Jeg erfarede, at missionærerne klarede sig bedst, når de gjorde alt, hvad de kunne for at lære. Selv om de begik fejl, så hjalp Ånden dem. Jeg opdagede, at uden Ånden kunne vi intet gøre. Men når vi havde Ånden med os, begyndte både sproget og missioneringen at blomstre.

Flere år senere, da jeg var i mit sidste år af jurastudiet på Auckland University, havde jeg én eksamen tilbage, inden jeg var færdig med min uddannelse. Jeg var gift og havde to børn, arbejdede og var andenrådgiver i et biskopråd på samme tid. Min tilværelse var ret travl, og jeg glædede mig til at afslutte min uddannelse, så lidt af presset kunne blive lettet.

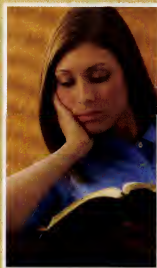
Kl. 9.30 om morgenen tog jeg hen til det juridiske fakultets bibliotek for at »varme op« til min eksamen kl. 14.30 samme eftermiddag. Jeg kiggede mig omkring. Jeg kunne ikke få øje på andre fra min klasse, og det syntes jeg var lidt underligt. Ånden sagde til mig: »Din eksamen skal til at begynde.«

Jeg tænkte: »Det kan ikke passe, for min eksamen begynder kl. 14.30.«

Jeg ignorerede det, jeg havde hørt og fortsatte med at læse. Til alt held for mig sagde Ånden fem minutter senere: »Din eksamen er lige begyndt.« Jeg ventede ikke på en tredje tilskyndelse.

Jeg løb ned til kælderetagen i den bygning, hvor alle eksamenstidspunkterne stod på en tavle. Der stod det: »Selskabslov, B-28, kl.

ILLUSTRERET AF DAN LEWIS; MODELFOTO: WELDEN C. ANDERSEN

EKSTRA! EKSTRA!

Hvis du vil lære mere om Helligånden, kan du læse disse skriftsteder: Joh 14:26; Gal 5:22-23; Mosiah 4:20; 5:2; L&P 6:15-16, 22-23; 9:8-9; 11:12-14.

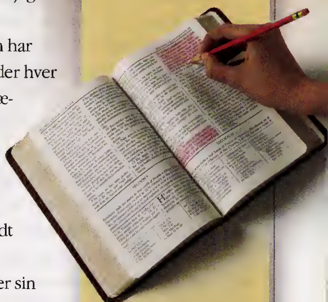
9.30« Jeg mødte to af eksaminatorerne på vej ud af elevatoren. Jeg sagde: »Jeg ved godt, at jeg er sent på den. Jeg har begået en fejl. Kan jeg stadig nå at komme med ind?« De lukkede mig ind, selv om jeg var kommet 40 minutter for sent til den tre timer lange eksamens prøve. Jeg satte mig ved et bord, og mit hjerte hamrede. Jeg kiggede på spørgsmålene og tænkte: »Det her klarer jeg ikke!«

Så jeg bad en stille bøn: »Kære himmelske Fader, jeg er taknemlig for dine tilskyndelser. Tilgiv mig, at jeg ignorerede den første tilskyndelse, men velsign mig nu, så jeg kan fuldføre prøven.«

Roen faldt over mig. Jeg kiggede atter på eksamensspørgsmålene og tænkte: »Nå, det der ved jeg da godt.« Og så begyndte jeg at skrive. Jeg holdt op med at skrive, da eksaminator sagde: »Så er prøven forbi.« Senere, da jeg fandt ud af, at jeg havde bestået, var jeg fuld af taknemlighed.

Denne oplevelse og andre som den har lært mig, at vor himmelske Fader kender hver enkelt af os og velsigner os, hvis vi stræber efter at træffe de rette valg. I L&P 84:88 siger Frelseren: »... jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«

Det er mit vidnesbyrd, at han sender sin Ånd til dig, og hvis du lytter, så vejleder han dig. ■

Legemet, en hellig gave

Lad os anskue vores legeme ud fra Herrens synspunkt snarere end ud fra verdens synspunkt.

DIANE L. SPANGLER

Hvilken tanker farer gennem dit hoved, når du ser din krop i spejlet? Hvis du oplever en strøm af negative tanker, er du langt fra alene om det. Nyere undersøgelser viser, at cirka 63 procent af kvinderne og 50 procent af mændene i USA er utilfredse med deres krop og har et negativt syn på den – det er en statistik, som også afspejler sig blandt sidste dages hellige.[1]

I min egenskab af psykolog har jeg mødt talentfulde, retskafne sidste dages hellige kvinder, som foragtede sig selv, fordi deres kroppe ikke lignede dem, de så i film eller blade. Mange siger, at de ikke duer til noget, medmindre de ser godt ud. Andre klienter er så fordrejet af pornografi, at de betragter kroppen som noget, der skal nydes og udnyttes. Ofte føler de sig siden hen snydt, fanget og fornedrede, eftersom de sammen med tabet af respekt for kroppen og for andre uundgåeligt mister respekten for sig selv.

Verden fortæller os, at kroppens udseende afgør et menneskes værdi og attråværdighed. Jo mere »ideel« ens kropstype er, desto større er ens værdi, og desto større er ens chancer for at føre et lykkeligt og tilfredsstillende liv. De, der ikke har en idealkrop, kritiseres eller overses ofte, mens de, der har idealkroppe, efterspørges, misundes og gives magt.

Er det den måde, Gud ønsker, at vi skal betragte vores legeme på? I skrifterne åbenbarer Gud et syn på kroppen, som er helt forskelligt fra verdens syn. Skrifterne og andre åbenbaringer tilbyder os enestående sandheder om legemet, som befrier os fra de verdslige tanker og skikke, som tynger os.

Kroppen er guddommelig og er en hjælp til udvikling

En grundlæggende evangelisk sandhed om legemet er det princip, at det er en guddommelig egenskab at have et fysisk legeme – man er mere som Gud, når man har et legeme, end når man ikke har det. Vores trossamfund er så godt som ene om at mene, at Gud har et fysisk legeme af kød og knogler, og at vores legeme bogstaveligt er skabt i hans billede. I Den Kostelige Perle kan vi læse, at »efter sit eget legemes billede skabte han dem, mand og kvinde« (se Moses 6:8-9). For at blive, som Gud er, skal man have et legeme, som han har, og lære at forstå og anvende det korrekt. De, der valgte ikke at følge Gud i forudtilværelsen, blev nægtet dødelige legemer. Profeten Joseph Smith

Ved sin første åbenbaring erfarede profeten Joseph Smith, at Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, har legemer af kød og ben. Vores legeme er bogstaveligt skabt i Guds billede.

sagde, at det, at Satan mangler et legeme, er en straf for ham.[2]

Legemet er altså en nødvendighed for at kunne udvikle sig og opnå en fylde af glæde. Det, at du har et jordisk legeme, viser, at du traf et retfærdigt valg i forudtilværelsen. Det jordiske legeme rummer kræfter og evner, som gør det muligt for dig at udvikle dig frem mod guddommelighed. Kroppen er ikke blot en transportenhed til hovedet eller en kødelig plage for ånden, som nogle tror. I stedet er det en integreret og afgørende del af sjælen, for »ånden og legemet er menneskets sjæl« (L&P 88:15). Det, at vi er så privilegerede at kende til Guds fysiske legeme og kroppens udviklingsevne, giver os en fordel, når det gælder om at forstå og glæde os over dens muligheder.

Et fuldkommengjort legeme har overvundet fysisk og åndelig død og kan kun opnås gennem Jesus Kristus.

Legemet er en hellig gave

En anden sandhed, som skrifterne fortæller os om legemet, er, at de tydeligt viser, at den er en hellig gave fra Gud. Skønt vi alle skal dø i denne jordiske tilstand, skal vi, takket være Jesu Kristi forsoning, opstå og genforenes med vores legeme i al evighed (se 1 Kor 15:22). Faktisk er et af hovedformålene med Kristi forsoning at give os mulighed for at overvinde døden. I skærende kontrast til verdens definition på den fuldkomne krop står vores tro på en *fuldkommengjort* krop – en krop forenet med en ånd – som har overvundet både fysisk og åndelig død. En fuldkommen eller fuldkommengjort krop opnås i den sidste ende udelukkende gennem Jesus Kristus.

Skrifterne advarer os mod at tage let på det, der er helligt, og mod at behandle kroppen respektløst. Alma spørger:

»... kan I forkaste disse ting og træde den Hellige under fode? ja, kan I være opblæste i hjertets hovmod? ja, vil I stadig blive ved med at gå med kostbare klæder og sætte jeres hu til verdens tomme ting ...?

Ja, vil I blive ved med at tro, at den ene af jer er bedre end den anden?« (Alma 5:53-54).

Sådanne skriftsteder bønfalder os om at overveje, hvordan vi ser på vores krop. Hvis du er optaget af at betjene eller udsmykke din krop, hvad benytter du så din gave til? Hvis du ikke tager ordentlig vare på din krop, i hvilket omfang begrænser du så din gave? Hvis du anvender din krop i modstrid med Guds bud, hvad tjener din gave så til? Skrifterne stiller et direkte spørgsmål: »Thi hvad gavner det et menneske, at der bliver tilbudt ham en gave, når han ikke vil modtage den?« Og det alvorlige svar lyder: »Se, han glæder sig ikke over det, der er givet ham eller over gavens giver« (L&P 88:33).

Formålet med legemet er at være en hjælp til at lære, udvikle os, tjene og herliggøre gavens giver: Gud. Men alt for ofte tror folk fejlagtigt, at legemet er til for at herliggøre en selv. At udvise manglende respekt for vores legeme på nogen måde – ved at stille det til skue, fornedre det, deltage i umoralsk adfærd eller misrøgte det – er at afvise gaven. En vis og kærlig Gud råder os til i stedet at være taknemlig for vores legeme og forvalte det klogt.

For at blive en taknemlig og klog forvalter af legemet er det ofte nødvendigt at give afkald på noget verdsligt for at opnå noget himmelsk. For nogle kan dette offer betyde, at man må opgive sin stræben efter at blive tynd som en fotomodel, mens det for andre kan omfatte det at opgive overdreven kropspleje og kostbar eller upassende påklædning. For atter andre kan det betyde, at man må give afkald på kortsigtede fornøjelser, såsom at spise for meget, undgå rimelig motion eller nydelsen af

andres legemer som et middel til selvtilfredsstillelse. En sådan forsagelse af verdslige skikke giver en fantastisk åndelig gevinst. At kende og efterleve sandheden om legemet giver frihed – frihed fra forfængelighed, misundelse, overfladiskhed, selvkritik, sladder og alle de skadelige virkninger af grådighed, underernæring, begær, pornografi, stofmisbrug, tatoveringer og en myriade af andre verdslige byrder og pres.

Legemet er et tempel

En anden sandhed, som skrifterne forkynder om legemet, er, at det er et tempel (se 1 Kor 6:19). Et tempel er ikke blot helligt, det udstråler også lys og sandhed.

Da Herren sendte profeten Samuel ud for at salve en ny konge blandt Isajs sønner, fik Samuel øje på en af Isajs otte sønner, som hed Eliab, og antog, ud fra Eliabs fysiske fremtoning, at det var ham, der skulle salves til konge. Men Herren gjorde Samuel opmærksom på, at han havde taget fejl og gav ham dette råd: »Se ikke på hans udseende og højde ... for det drejer sig ikke om det, mennesker ser på; mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet« (1 Sam 16:7).

Vi skal, ligesom Samuel, lære, at legemet og mennesket ikke skal bedømmes ud fra verdslige kriterier. Et menneskes værdi afhænger ikke af dets udseende. Det, der gør et tempel dyrebart, er det, som gør det muligt for os at lære og gøre. Mange bygninger ser smukke ud, men kun i templet findes storheden og pragten af Guds evige sandheder og løfter. På samme måde har legemet stor værdi i Guds øjne, men dets værdi udspringer af, hvad der gør det muligt for os at lære og gøre, og af hvad det udstråler indefra. Vi skal gøre vore tempellegemer i stand til at udstråle Kristi lys, kærlighed og sandhed. Alma spørger: »Er I blevet født åndeligt af Gud? Er hans billede prentet i jeres bevidsthed?« (Alma 5:14). Et kristuslignende billede, der udstråler sandhed, Kristi rene kærlighed og håb udgør sand skønhed – en skønhed, som den virkelige iagttager, Gud, nyder. Sand skønhed udspringer af den og det, som et menneske er. En sådan guddommelig skønhed fornemmes, snarere end ses, og den er ikke bundet af kultur, alder eller andre verdslige kriterier.

Skønt templer ser smukke ud udefra, så er det, der gør templet dyrebart, det, som der gør det muligt for os at lære og gøre.

At stole på Gud i modsætning til sin egen arms styrke

Fordi Satan blev nægtet et jordisk legeme, er han udmærket klar over, hvor dyrebare legemer er. Han prøver at forvirre og friste os til at misbruge legemet eller sågar forkaste det, så vi kan blive lige så ulykkelige, som han er (se 2 Nephi 2:27).

UDSNIT AF BØNNEN I GETSEMANE, AF DEL PARSON, MÅ IKKE KOPIERES

Takket være forsoningen kan Jesus Kristus helbrede dit sind og dit hjerte med hensyn til legemet.

Alle kulturer vrimler med måder at vanrøgte kroppen på. Blandt alle disse påvirkninger kræver det moden overvejelse og indsats at behandle kroppen ordentligt.

Hvis du opdager, at du er optaget af din egen eller andres legemers udseende, eller hvis du kæmper med at finde fred med din egen krop, kan du spørge Gud, hvad du kan gøre for at få afklaret det. Hvis du spørger oprigtigt, kan du modtage den styrke og hjælp, du har brug for, gennem skrifterne, Helligånden eller andre midler. Vor himmelske Fader hjælper os i de kampe, som vi støder på med vores jordiske legeme. Han har skabt os og vores legeme, og han har sagt, at alt det, han har skabt, er godt (se Moses 2:31).

Hvis du har særlig svære kampe og døjer med problemer som anorexi, bulimi, svær overvægt eller stofmisbrug, kan det være nødvendigt med hjælp fra psykologer eller læger. Men en stræben efter at forstå legemets guddommelige natur og anerkende den heling, som udspringer af den forståelse, er de vigtigste midler til at overvinde de verdslige byrder, som knytter sig til kroppen – hvad enten de byrder så er af fysisk, ideologisk, følelsesmæssig eller adfærdsmæssig art.

Satan søger at få dig til at være utilfreds med og vanrøgte din egen og andres krop, men Gud indgyder os et andet syn på sagen. Takket være forsoningen kan Jesus Kristus helbrede dit sind og dit hjerte med hensyn til kroppen, hvis du ønsker det. Når du behandler din egen og andres krop på en måde, som er i overensstemmelse med skrifterne, ændres dit syn på kroppen. Du erkender verdens blændværk, og du oplever en frigørelse fra verdslige synspunkter og vaner. Tro på disse principper om legemet vil være med til at helbrede dig. ■

Diane L. Spangler er medlem af Cedar Hills 5. Menighed i Cedar Hills Stav i Utah.

NOTER

1. Se AnnMarie Carroll og Diane L. Spangler, »A Comparison of Body Image Satisfaction among Latter-day Saint and Non–Latter-day Saint College-Age Students,« *Journal of the Association of Mormon Counselors and Psychotherapists,* efterår 2001, s. 6-18.
2. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme,* red. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 216.

GODE RÅD TIL FORÆLDRE

Disse forslag kan være en hjælp til at lære dine børn at udvikle en sund kropsbevidsthed:

- Lær dine børn, at Gud værdsætter os for det, vi er, ikke for vores udseende.
- Hjælp dine børn til at forstå forskellen på verdens syn på kroppen og evangeliets syn på kroppen.
- Hvis dine børn kritiserer en andens udseende, så gør dem opmærksom på, at en sådan adfærd ikke er i overensstemmelse med evangeliets lære.
- Lær dine børn, at Gud har skabt vore legemer som en hjælp til at udvikle os og blive som ham. Spørg dem, hvordan deres krop gør det muligt for dem at lære og gøre.
- Lær dine børn, at vi kan vise Gud, at vi værdsætter vores krop ved at tage os godt af den og benytte den, som det er hensigten med den.

VÆLG DET RETTE ... MEDIE

ILLUSTRERET AF RANDALL ROYTER

Det er af afgørende betydning, at du træffer de rette medievalg, hvis du vil have Ånden med dig. Hvad enten du søger efter en biblioteksbog, vælger en film eller surfer på internettet, så kan du anvende disse forslag til at vælge gode medier fra de unge i Clondalkin Menighed i Dublin Stav i Irland (se også *Til styrke for de unge* [pjece, 2001], s. 17-21).

• Lad altid Ånden vejlede dig, når du træffer beslutninger om, hvad du skal se, spille eller læse. Følg de tilskyndelser, som du får.

• Anskaf dig programmer, som spærrer for pornografi og pop-up-reklamer på din internetforbindelse.

• Bed dine forældre om lov til at anbringe computeren et sted i hjemmet, hvor andre ofte kommer forbi.

• Gennemgå boganmeldelser og læs på bøgernes omslag, før du køber dem. Undgå bøger, som tydeligvis er upassende.

• Når du går i biografen eller lejer en film, så sørg for at læse anmeldelserne i forvejen. Så kan du bedre træffe et klogt valg med hensyn til, om du skal se den eller ej.

• Lad være med at kigge på upassende blade i kioskerne. Ret dine øjne mod noget andet, så de ikke vandrer over til den reol, hvor de er opstillet.

• Vær opmærksom på teksterne til de sange, du lytter til eller synger med på. Tænk over, om ordene, budskabet, lydstyrken eller musikkens rytme kan virke moralsk anstødelig på Ånden.

• Læs anmeldelserne på cd'er, inden du køber.

• Vær varsom med at se fjernsyn sent om aftenen, hvor programfladen er mindre familieorienteret.

• Hvis du har set eller hørt noget, som du ikke ville se eller høre, så syng en salme eller bed en bøn, så du kan få Ånden med dig.

• Få dine forældre til at få spærret de kanaler, som I ikke ønsker at komme til at stille ind på.

• Undgå sladderhistorier, selv om de står i blade eller aviser, som tilsyneladende er ansete.

• Hold dig fra computerspil, som er voldelige, umoralske eller anvender et grimt sprog. Vær omhyggelig med at se, hvad det er for spil, du køber eller spiller.

• Hvis du bliver klar over, at du har truffet et forkert medievalg, så sluk for det, læg det fra dig og forlad det med det samme. ■

En missionærs håb

Jeg havde forberedt mig på min mission, siden jeg var otte år. Men hvordan skulle jeg kunne tage af sted, mens min familie havde det så hårdt?

TAFADZWA TANJANI

Da jeg var en knægt på omkring otte år, spirede et ønske om at tage på mission i mit lille hjerte. Da jeg var 14, begyndte jeg at gå med ældsterne ud på split. Det øgede min begejstring for arbejdet, og jeg udviklede også en kærlighed til det.

Hvem kunne have forudset, at en mørk sky snart skulle true mit ønske om at blive missionær?

Da vi mistede vore mest dyrebare jordiske ejendele, deriblandt vores lille hus i Gweru i Zimbabwe, havde vi ingen steder at tage hen. Vore få ejendele var gennemblødt af regnen, så alting rådnede op. Vi havde mistet alt, og omsorgsbyrden hvilede tungt på min enlige mors skuldre.

Vi kunne ikke gøre andet end at flytte ind på min bedstemors gård på landet. Jeg fortsatte min skolegang på den lokale skole. Livet havde ændret sig meget. Skolen lå langt væk, så jeg måtte gå mange kilometer hver dag. Det var ingen elektricitet; jeg måtte læse lektier ved stearinlysets skær. Vi måtte hente vand i en brønd i nærheden.

Midt i alle disse trængsler, forenedes min familie i bøn, men vi boede langt fra det sted, hvor kirkebygningen lå. Vi fornemmede ofte Ånden der ude på landet, når vi sang salmer og underviste hinanden i evangeliet. Vi havde ikke meget håb, men jeg fandt dog håb i de stunder, hvor Ånden så kraftigt omsluttede os.

Mit vaklende håb og mit ønske om at virke som missionær måtte overvinde mange svære tider. Mit land kom ud i politisk uro og økonomiske nedgangstider. Det blev dyrt for mig at rejse til min tantes hus i byen, hvor jeg kunne gå i kirke i skoleferierne. Midt i alle disse trængsler glemte jeg det, jeg havde håbet på – at udføre en fuldtidsmission.

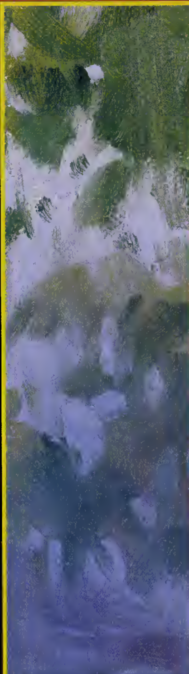
Efter to års skolegang ude på landet, vendte jeg tilbage til Gweru. Jeg begyndte at gå i kirke igen, og den ånd, jeg tidligere havde følt, vendte tilbage. Min familie blev ude på landet, og de led mange trængsler derude.

På det tidspunkt indsendte jeg min missionsansøgning. De penge, som jeg brugte på læge- og tandlægeundersøgelser, kunne have været brugt på at forsørge min trængte familie. Men de hverken beklagede sig eller drog mine motiver i tvivl. Både min bedstemor og min mor vidste, at mit ønske om at tjene Herren var blevet stadigt stærkere. Jeg fik min missionærkaldelse i februar 2003. Jeg skulle tjene i Durban-missionen i Sydafrika. Forberedelserne var vanskelige, fordi jeg måtte klare det hele selv.

Tiden nærmede sig, hvor jeg skulle rejse til missionsmarken. I april rejste jeg ud på landet for at sige farvel til min familie. Da jeg nærmede mig den lille hytte, som min familie sov i, mødte jeg ikke den glæde, jeg havde ventet. Min bedstemor lå på en madras og var syg. Ingen ord kom over hendes læber. Tårerne vældede op i mine øjne, og jeg blev tung

ILLUSTRERET AF SAM LAWLOR

om hjertet. Bedstemor sansede slet ikke, at jeg var der.

Næste morgen stod jeg op, inden hanen galede, for at tage tilbage til byen. Jeg sagde mit sidste farvel til min tilsyneladende livløse bedstemor. Så sagde hun pludselig på shona – en lokal dialekt i Zimbabwe – med tydelig røst: »Tafadzwa, ufambe zvakanaka.« God rejse. Det var alt, hvad hun orkede at sige. Jeg vidste, at hun nok døde, mens jeg var på mission.

Den nat holdt min bedstemor op med at trække vejret. Jeg drog tilbage til begravelsen, og min afrejse til missionsmarken var fuld af sorg, kval og hjertesorg. Der var ingen af de smil, der som regel følger en missionærs afrejse.

Mens jeg tjente, kunne jeg ikke lade være med at tænke på, hvad min familie måtte gennemgå derhjemme, hvor livet, i hvert fald for en tid, var næsten ulideligt.

Men det var til gavn for min familie, mit land og alle, der lider afsavn, at jeg håbede på at holde trofast ud på min mission. Himlen er ikke blind. Alle de mange i forskellige lande, som lider, bør tænke på Herrens ord til profeten Joseph Smith: »Lad derfor jeres hjerter være trøstede; thi alle ting samvirker til gode for dem, som vandrer retskaffent og til Kirkens helliggørelse« (L&P 100:15).

Jeg kan ikke påstå, at det hele gik let på min mission, eller at alt gik godt, da jeg kom hjem igen, men jeg finder trøst i forvisningen om, at intet kan skille os fra Kristi kærlighed (se Rom 8:35-39).

Jeg er taknemlig for, at jeg fik mulighed for at udføre en mission. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, og at vi gennem ham kan finde håb, hvor der ellers intet håb er. ■

Tafadzwa Tanjani er medlem af Mkoba 1. Menighed i Gweru Distrikt i Zimbabwe.

ET TEGN PÅ STOR TRO

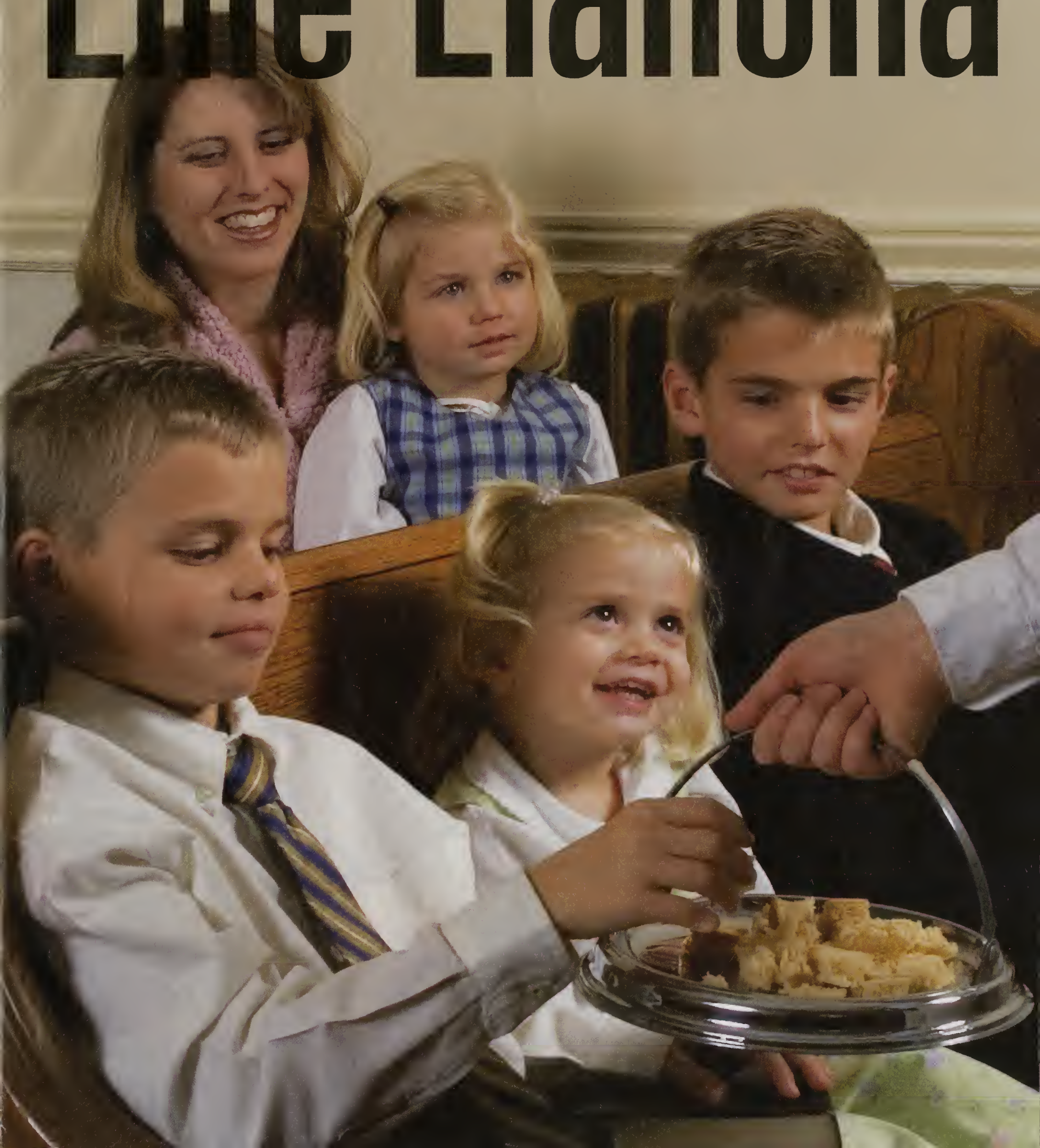
»Kirkens missionering er et panorama af mere end et århundredes tjeneste og afsavn og trængsler og ofre. Jo tættere man er på det arbejde, desto bedre forstår og værdsætter man det. Da min bedstefar Heber C. Kimball rejste på mission, måtte han og Brigham Young forlade deres fattige og syge familier, og de måtte selv have hjælp til at komme op i den vogn, der skulle køre dem af sted. Da de drog af sted, satte de sig op … og vinkede tilbage til deres grædende hustruer og børn. Tusinder af mennesker kom ind i Kirken som følge af de missioner, og titusinder har indirekte nydt godt af det og glæder sig nu over evangeliets velsignelser, takket være deres ofre. For en, der ikke forstår værket, virker disse mænds hengivenhed og opofrelse dumdristig og tåbelig. Men for familierne Young og Kimball var det et tegn på stor tro. Og for de tusinder, som gennem evighederne vil lovprise de missionærers navne, var afsavnene og ofrene ikke spildt.«

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), *The Teachings of Spencer W. Kimball,* red. Edward L. Kimball, 1982, s. 253.

FOR BØRN • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2005

Lille Liahona

På et bjerg

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Præsident Hinckley lærer os, at vi kan være eksempler for verden, hvis vi efterlever Kirkens standarder.

Jeg vil altid huske de dejlige oplevelser, som jeg havde i forbindelse med åbenthus-arrangementet inden indvielsen af templet i Washington D.C. Det meste af en uge stod jeg i døren til templet og tog imod særlige gæster. Disse gæster omfattede USA's præsidents hustru, dommere fra USA's højesteret, senatorer og medlemmer af repræsentanternes hus, ambassadører fra forskellige lande, præster, lærere og virksomhedsleder.

Næsten uden undtagelse var de besøgende meget positive og ærbødige. Mange blev dybt rørt af oplevelsen. Da den amerikanske præsidents hustru forlod templet, sagde hun: »Det har været en stor oplevelse ... Det er en inspiration for alle.«

En dag, mens jeg kørte gennem Washinton D.C.'s trafik, så jeg med undren på Herrens hus' glitrende spir, som hævede sig mod himlen fra et højdedrag i skoven. Jeg kom til at tænke på nogle ord fra skriften, ord, som Herren forkyndte, da han talte til folket. Han sagde:

»En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.

Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset.

Således skal *jeres* lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:14-16, fremhævelse tilføjet).

Hele dette folk er blevet en by, der ligger på et bjerg og som ikke kan skjules. Verden forventer noget bedre af os. Det er ikke altid let at leve i verden uden at være en del af den. Vi har et ansvar for at indtage vores plads i verden. Vi kan være høflige. Vi kan være forsonende. Vi kan undgå en selvretfærdighedens ånd eller indstilling. Vi kan værne om vore standarder.

Når vi efterlever de standarder, som Kirken forkynder, vil mange i verden respektere os og finde styrke til at følge det, som også de ved er rigtigt. ●

Fra »En by, der ligger på et bjerg«, Stjernen, *november 1990, s. 2-8.*

ILLUSTRERET AF STEVE KROPP

Lim

2 Nephi 9:23

Matt 3:16-17

Mosiah 18:8-10

Matt 26:26-28

3 Nephi 18:5-11

L&P 20:72-79

Bemærk: *Hvis du ikke vil fjerne sider fra bladet, så kan denne aktivitet kopieres, tegnes af eller printes ud fra internettet på* **www.lds.org.** *Hvis du vil printe den på engelsk, så klik på »Gospel Library«. Hvis du vil have den på et andet sprog, så klik på verdenskortet.*

Illustration

JEG KAN OMVENDE MIG OG BLIVE DØBT

»Og han befaler, at alle mennesker må omvende sig og blive døbt i hans navn og have fuldkommen tro på den Israels Hellige, ellers kan de ikke blive frelst i hans rige« (2 Nephi 9:23).

MARGARET LIFFERTH

Har du nogensinde været så glad, at du klappede i hænderne? Mormons Bog fortæller os om et folk, som gjorde netop det!

Da kong Noa og hans præster ikke holdt budene, sendte Herren Abinadi til dem for at advare dem om, at de skulle omvende sig. Abinadi fortalte dem også om Jesus Kristus. Kong Noa slog Abinadi ihjel. Men en af kong Noas præster, Alma, troede på alt det, som Abinadi havde sagt.

Alma »omvendte sig fra sine synder og misgerninger og gik hemmeligt om blandt folket og begyndte at lære dem Abinadis ord« (Mosiah 18:1). Alma vidste, at det ville gøre kong Noa vred, så Almas folk gemte sig.

Alma lærte folket, at de kunne blive døbt, og at hvis de holdt budene, så ville Gud sende dem sin Ånd. »Og da folket nu havde hørt disse ord, begyndte de at klappe i hænderne af glæde« (Mosiah 18:11).

Dåben er den første pagt, vi indgår. Vi fornyer vores pagt hver uge, når vi modtager nadveren. Når vi holder vores dåbspagt, lover Herren os, at vi »må have det evige liv« (Mosiah 18:9).

Mit dåbspagtsdiorama

1. Tag side L4 ud af bladet og lim den på et stykke karton. Klip den store firkant ud.

2. Fold firkanten langs den stiplede linje og klip sprækker i de ni fuldt optrukne linjer.

3. Klip figurerne ud. Stik flappen på dåbsfiguren ned i sprækken i dåbsscenen (se illustrationen).

4. Lim bagsiden af nadverfigurene på den flap, som foldes ud fra nadverscenen (se illustrationen).

5. Klip skriftstedsfirkanterne ud og læs henvisningerne. Stik flapperne ned i de tilbageværende sprækker.

Forslag til fællestid

1. Hjælp børnene med at lære L&P 58:42 udenad. Henvis så til omvendelsens trin, som findes i Primary 3, lektion 10: (1) Vær ked af det, (2) bed om tilgivelse, (3) gør det forkerte godt igen, (4) lad være med at gøre det forkerte igen. Tegn en stor cirkel og inddel den i fire dele. Skriv et princip i hver del. Anbring cirklen på gulvet. Forbered nogle eksempler på situationer, der kræver omvendelse. For eksempel: »Du får øje på en ny pige, men du spørger ikke, om hun vil lege med.« Bed et barn om at kaste en lille genstand ind i en af de fire dele af cirklen og læse en af situationerne og bagefter fortælle, hvad han eller hun ville gøre i det pågældende skridt af omvendelsen. Fortsæt legen med de andre børn. Læs 3 Nephi 9:22. Bær vidnesbyrd om betydningen af Frelserens forsoning i omvendelsen.

2. Tal om Kristi dåb (se Matt 3:13-17), og om at vi følger hans eksempel (se 2 Nephi 31:4-13). Forklar følgende: (1) Man skal være mindst otte år. *Syng en sang eller salme om dåb.* (2) Man skal have et interview med biskoppen eller grenspræsidenten. *Bed et medlem af biskoprådet eller grenspræsidentskabet om at fortælle om interviewet.* (3) Man skal have hvidt tøj på. *Hvis det er muligt, så fremvis noget dåbstøj.* (4) Dåben udføres af en værdig præst eller en bærer af Det Melkisedekske Præstedømme. *Se aktiviteten under punkt 5.* (5) Dåb er ved nedsænkning, så man kommer helt ned under vandet. *Bed en præst eller en hjemvendt missionær om at forklare, hvordan man udfører en dåb.* (6) Du bliver også bekræftet som medlem af Jesu Kristi af Sidste Dages Hellige. *Bed børn om at fortælle om dengang de blev døbt og bekræftet (nogle bekræftes lige efter dåben, mens andre bekræftes ved et nadvermøde).* (7) Man modtager Helligåndsgaven. *Og så kan man modtage forladelse for sine synder. Syng en sang eller salme om Helligånden.* ●

ILLUSTRERET AF THOMAS S. CHILD

FRA DAVID O. McKAYS LIV

En bølle får tørt på

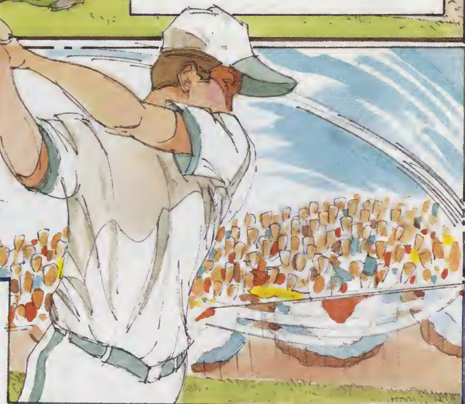

Hov, klarer du den?

Han skal nok klare sig, men du må slå i stedet for ham.

Under kampen kom en af Davids holdkammerater til skade.

ANDET SLAG!

David var både spændt og nervøs. Kampen stod lige. Da det blev hans tur til at slå, heppede publikum. Men David ramte ved siden af to gange. Hvis han ramte ved siden af en gang til, ville han være ude.

ILLUSTRERET AF MIKE EAGLE

Kasteren stormede frem mod David og tog boldtræet.

Det var dit tredje slag. Forsvind med dig, eller du får kløø, knægt!

Der blev helt stille på banen. David blev roligt stående.

Dommeren sagde, at det var mit andet slag. Gå tilbage til kastetuen og prøv at kaste mig ud. Du har jo en chance til!

Kasteren så Davids beslutsomme mine og gik tilbage til kastetuen. Davids boldtræ ramte bolden med at brag, og han løb ud til anden base. Den næste spiller slog en lang bold, så David kunne løbe helt hjem. Det blev kampens afgørende point.

Selv om publikum heppede på David, fordi han havde vundet holdet sejren, vidste han, at de også heppede, fordi han havde givet en bølle tørt på.

Tilpasset fra Llewelyn R. McKay, Home Memories of President David O. McKay, *1956, s. 162-163.*

Besvarede bønner

»Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode« (Alma 37:37).

Fra en samtale med ældste Gerald N. Lund fra De Halvfjerds. Han tjener i øjeblikket i områdepræsidentskabet i Det Vesteuropæiske Område. Skrevet af Melvin Leavitt fra Kirkens tidsskrifter.

Hver fastesøndag holder min hustru og jeg familieaften med de af vore børnebørn, som har mulighed for at komme. En aften fortalte jeg dem om, hvordan jeg mistede noget som dreng. Det var en lille ting, men den betød meget for mig. Jeg ledte, kiggede og søgte overalt, men kunne ikke finde den. Til sidst tænkte jeg: »Hvorfor ikke spørge min himmelske Fader?« Jeg knælede og bad, og da jeg åbnede øjnene, lå den lige foran mig.

Skønt vi alle sammen har haft oplevelser, som ikke endte på denne måde, spurgte jeg mine børnebørn ved den familieaften: »Har I også oplevet sådan noget?« Og alle børnene rakte hænderne op.

En mønt eller et stykke legetøj virker måske ikke så vigtigt i det evige perspektiv. Men det er utrolig vigtigt for dig at erfare, at din himmelske Fader er der, og at han hører og besvarer bønner. Han ønsker, at vi, mens vi er små, skal lære, at han venter på, at vi skal anråbe ham. Han ønsker, at vi skal vide, at han er villig til at gribe ind i vores liv og velsigne, beskytte og bevare os.

Når vi bliver ældre, skal vi måske bede længere og mere intenst for at få et svar, men vi skal nok modtage et. Som ung mand havde jeg hele tiden planlagt at tage på mission, indtil det faktisk blev tid til det. Jeg var begyndt at komme sammen med en ung kvinde, jeg var begyndt på alle tiders job og tjente gode penge, og jeg havde lige købt en ny bil. Pludselig lød det ikke så besnærende at rejse bort i to år. Jeg besluttede mig for at blive hjemme og udføre en stavsmission i stedet. Jeg troede, at min far ville blive vred, men han sagde bare: »Tja, det er jo dit valg. Men det er en stor beslutning. Er du villig til at holde fri på to forskellige dage og tage et eller andet sted hen og faste og bede om det? Hvis du gør det, og stadig mener det samme, så skal du ikke høre et ord mere fra mig om det.«

Det gik jeg straks ind på, for jeg var sikker på, at min beslutning var acceptabel i Herrens øjne. Jeg tog mine skrifter med op i bjergene en lørdag og fastede og bad og læste. Jeg gik hjem og sagde til min far: »Min beslutning har ikke ændret sig.«

Han smilede og sagde: »Du har lovet mig to dage.«

Den følgende uge skulle jeg arbejde om lørdagen, så jeg gik op i bjergene søndag morgen og studerede og bad igen. Jeg blev der, indtil det var tid at tage til nadvermøde, som blev afholdt om eftermiddagen. Jeg følte stadig det samme med hensyn til en mission, og jeg ville skynde mig ned og fortælle min far det. Men da jeg bakkede bilen ud, kørte jeg fast i en snedrive. Da jeg fik bilen fri og nåede hjem, var mine forældre taget af sted, så jeg hentede min kæreste og kørte hen til nadvermødet.

Under mødet tog jeg tilfældigt salmebogen op. Den slog selv op på en salme, som hed »Det er måske ej i kampens gny« (se »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Sange og salmer,* nr. 178). Noget i mig sagde: »Lad være med at læse den!« Men jeg læste alle tre vers, som indeholdt ordene: »Jeg går, hvor du sender mig hen, o, Gud.« I det øjeblik skete der en forandring i mit hjerte og mit sind. Da jeg havde læst den færdig, lukkede jeg bogen og så op. Tårerne løb ned ad min kærestes kinder. Hun sagde: »Du tager af sted, ikke?« Jeg svarede: »Jo, jeg gør.«

Til venstre: Sammen med sin hustru og sine børn i sommeren 2000. Herover: Fast besluttet på at tage på mission. Til højre: Sammen med sine forældre, da han tog sin magistergrad på Brigham Young University.

Jeg kan ikke forstille mig, hvordan mit liv ville have været, hvis jeg havde valgt at blive hjemme. Min mission førte til større lykke, og bøn førte mig til min mission. Den oplevelse lærte mig, at man skal gå til Herren med sine beslutninger.

En vigtig del af et vidnesbyrd er at vide, at Gud er vor himmelske Fader, og at han kender os og elsker os og svarer på vore bønner. Jeg er først lige begyndt at forstå, hvor inderligt han elsker os, og hvor godt han kender os. Han kender vores ensomhed. Han kender vores frygt. Han vil ikke presse sig ind på os, for han respekterer vores handlefrihed. Vi skal selv spørge. Når vi gør det, bekræfter vor himmelske Fader sin eksistens for os. Hvor er det dog en stor trøst at vide, at universets Skaber står parat til at besvare et barns bøn. ●

ILLUSTRERET AF ROBERT A. MCKAY

»Thi porten, som I skal gå indad, er omvendelse og dåb« (2 Nephi 31:17).

JANE MCBRIDE CHOATE
Bygget over en oplevelse, som en familie i forfatterens menighed har haft

Logan var fyldt otte i sidste uge. I dag var en særlig dag – han skulle døbes. Han og hans far var klædt i hvidt tøj og sad oppe ved dåbsbassinet.

Logans svoger, Ryan, var blevet bedt om at tale om dåb. Efter sangen og bønnen læste Ryan den fjerde trosartikel op: »Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på Herren Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) Håndspålæggelse for Helligåndens gave.«

Derefter lagde Ryan en blå firkant på gulvet i den ene side af lokalet og en hvid firkant i den anden side. »Logan, kom herop og stå på den blå firkant,« sagde han. »Kan du nå hen til den hvide firkant uden at træde på gulvtæppet?«

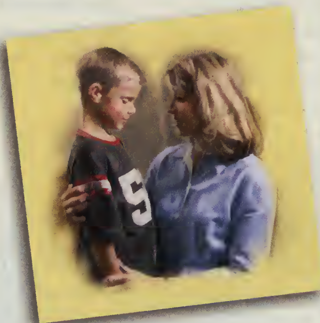
Logan kiggede gennem lokalet og rystede på hovedet. »Der er for langt.«

Ryan nikkede. »Der er for langt til, at du kan nå derhen på egen hånd. Og tror du, at du kan nå hjem til din himmelske Fader uden hjælp?«

Logans dåb

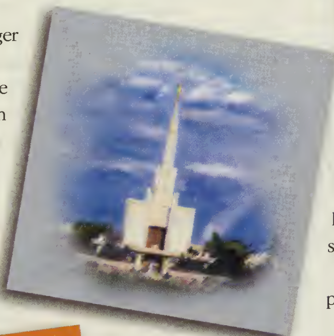

Logan rystede igen på hovedet.

Ryan lagde så seks andre firkanter på gulvet. Hver firkant havde sin egen farve. »Hvor himmelske Fader har givet os trin, der fører tilbage til ham. Ved du, hvad de er ?«

Logan tænkte på den trosartikel, som Ryan lige havde læst. »Den første er tro.« Ryan nikkede, mens Logan trådte over på den røde firkant. »Og den anden er omvendelse.« Logan hoppede over på den gule firkant.

Ryan pegede på den grønne firkant. »Den der repræsenterer et af de skridt, som du tager i dag.«

Smilende trådte Logan over på den grønne firkant. »Dåb,« sagde han. Han var meget tættere på den hvide firkant nu, men der var stadig tre tilbage.

»Den orange firkant repræsenterer Helligåndsgaven,« sagde Ryan, »et andet skridt, som du tager i dag.« Logan hoppede over på den orange firkant.

»Hvad tror du, at de sidste to firkanter repræsenterer?« spurgte Ryan.

Logan tænkte sig om et øjeblik. Den fjerde trosartikel indeholdt kun evangeliets *første* fire principper og ordinancer. I Primary havde han lært, at dåben kun var den første af mange pagter, som han skulle indgå. »Repræsenterer den grå firkant templet?« spurgte han.

»Det er rigtigt,« smilede Ryan glad. »Når du er blevet døbt og bekræftet, forbereder du dig på at modtage

præstedømmet og tempelordinancerne. Hvad tror du så, at den sidste firkant repræsenterer?«

Logan kunne ikke huske flere skridt. Så slog det ham – det var en enkel sandhed, som profeterne og skrifterne forkyndte. »Forbliv retskaffen,« sagde han.

»Netop,« sagde Ryan. »Når vi har indgået alle disse pagter, skal vi forblive trofaste.«

Logan satte sig ned, og Ryan afsluttede sin tale. Så trådte Logan og hans far ned i dåbsbassinet. Med præstedømmets myndighed døbte Logans far ham. Da de havde fået tørt tøj på, blev Logan bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

»[Ordinancerne] dåb og modtagelse af Helligåndsgaven [fører] os ud af denne verden og ind i Guds rige.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Dåbspagten: At være i riget og af riget«, *Liahona*, januar 2001, s. 6-7.

»Husk på den Ånd, som du føler nu,« sagde Ryan, da han gav Logan et knus bagefter. »Prøv at bevare den hos dig resten af dit liv.«

Logan vidste, at han aldrig ville glemme denne særlige dag – en dag, hvor han havde taget to vigtige skridt frem mod sit himmelske hjem. ●

Jane McBride Choate er medlem af Big Thompson Menighed i Loveland Stav i Colorado.

JOHANNES DØBER JESUS, AF HARRY ANDERSON; MODELFOTO (UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET: JOHN LUKE; ELEKTRONISK BILLEDBEHANDLING: PAUL KILLPACK; FOTO AF TEMPLET I DENVER I COLORADO: CRAIG DIMOND

Den anden mil

BARBARA HOPE

»Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys« (Joh 8:12).

Mine tre børn og jeg var på vej hjem fra en indkøbstur, da vi traf manden med aviserne for første gang. Jeg lod Emmily på to år række ham nogle penge og købe en avis. Lisa på seks år spurgte: »Hvad gør manden? Hvorfor sælger han aviser på gaden i stedet for i en butik?«

Jeg forklarede, at han solgte en særlig avis, og at de, der solgte den avis, ikke havde ret mange penge. De har ofte hverken hjem eller en familie, der kan hjælpe dem. Men de kan tjene lidt penge ved at sælge aviser, og vi kan hjælpe dem ved at købe en.

Mange uger senere – på en regnvåd dag – var vi på vej hen til børnenes gymnastikklasse. Men da vi skulle hen og handle, kørte vi ikke den lige vej. Da vi havde handlet, spurgte jeg højlydt mig selv om, hvilken vej vi skulle vælge hen til klassen. Vi kunne skyde genvej gennem en sidegade eller vælge den længere vej, som førte forbi hjørnet, hvor avissælgeren stod. Jeg kiggede på Lisa og ventede på, at hun skulle vælge.

»Lad os tage den lange vej, mor, så kan vi købe en avis,« sagde hun. »Det ville Jesus have gjort.« Vi gik den anden mil den regnvejrsdag og købte en af mange flere aviser. ●

Barbara Hopf er medlem af Stade Menighed i Hamburg Stav i Tyskland.

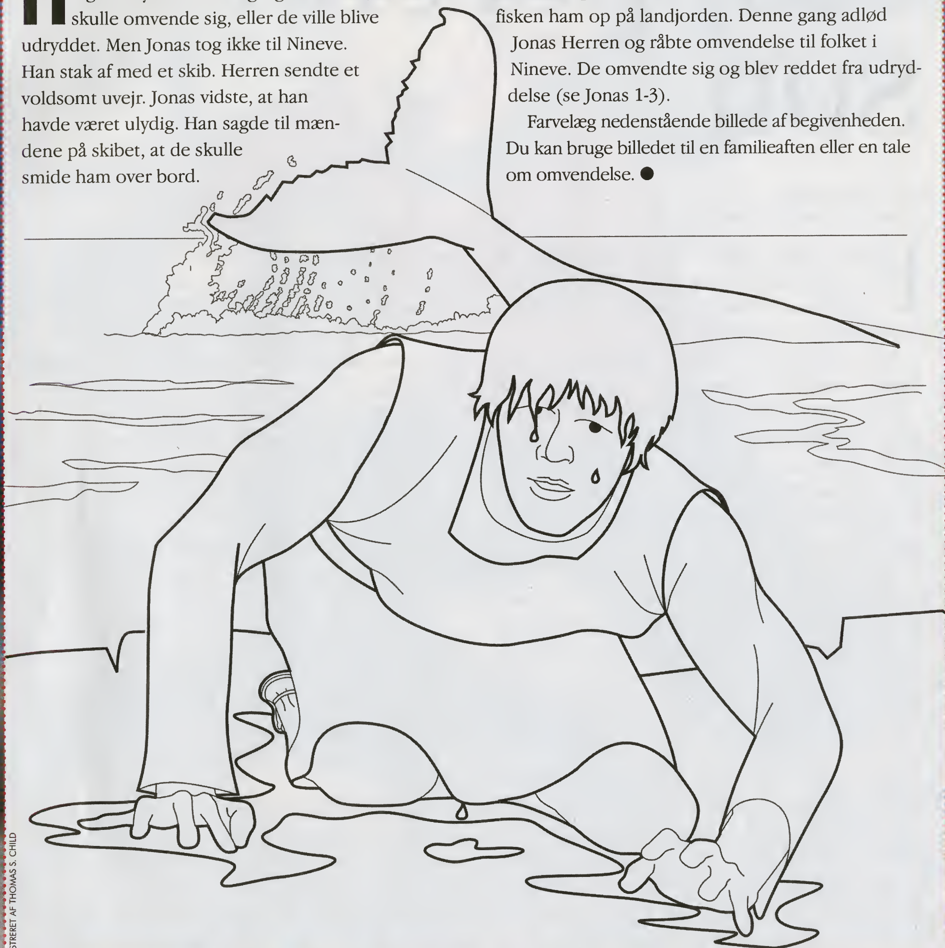
ILLUSTRERET AF SHANNON CHRISTENSEN

Jonas omvender sig

Herren sagde til profeten Jonas, at han skulle tage til byen Nineve og sige til folket, at de skulle omvende sig, eller de ville blive udryddet. Men Jonas tog ikke til Nineve. Han stak af med et skib. Herren sendte et voldsomt uvejr. Jonas vidste, at han havde været ulydig. Han sagde til mændene på skibet, at de skulle smide ham over bord.

Uvejret lagde sig, og Jonas blev slugt af en stor fisk. Jonas bad og omvendte sig. Efter tre dage spyttede fisken ham op på landjorden. Denne gang adlød Jonas Herren og råbte omvendelse til folket i Nineve. De omvendte sig og blev reddet fra udryddelse (se Jonas 1-3).

Farvelæg nedenstående billede af begivenheden. Du kan bruge billedet til en familieaften eller en tale om omvendelse. ●

ILLUSTRERET AF THOMAS S. CHILD

»Se, vi har forladt alt og fulgt dig« (Matt 19:27).

Skipperens søn

LISA FERNELIUS
Bygger på forfatterens bedstefars oplevelser

Feike sprang fra kanten af kanalen ud på den båd, som hans familie boede på. Hans træsko klaprede larmende, mens han løb hen mod den hvide kahyt bagest på båden.

»Det er i dag, det sker,« tænkte den 12-årige dreng spændt. »I dag giver far missionærerne sit svar.«

Sidste dages hellige missionærer var begyndt at prædike i Holland nogle få år tidligere, i 1860'erne. Feike havde set dem og inviteret dem med hjem i håb om, at de kunne lære ham engelsk. Men han opdagede snart, at missionærerne havde meget større ting at fortælle ham og hans familie.

Ved indgangen til den lille kahyt tog Feike sine træsko af og vendte dem på hovedet for at holde vandet ude af dem. Hans klasseværelse i skolen var større end den lille kahyt, som han boede i, men Feike elskede det lille køkken med brændekomfuret. Hans forældre og mindre søskende sov på foldesenge, som kunne slås ud af et skab bagest i køkkenet. Feike, der var den ældste, sov i lastrummet forrest i skibet.

Han listede ind i stuen og satte sig stille ned. Ældste Swensen talte og gennemgik omhyggeligt de lærdomme, som han og ældste Lofgren havde fortalt gennem så mange vinteraftener i dette lille rum. Feike havde følt Åndens varme hver eneste gang og ville gerne døbes med det samme. Han mente også, at han mor havde følt det, for hun talte ofte om at tage til templet. Men far ville ikke forpligte sig til noget, medmindre han vidste, at han kunne gennemføre det, så derfor ville han ikke døbes, før han var sikker på, at han kunne holde sine dåbspagter. I dag ville far så fortælle missionærerne sin beslutning. Feike havde bedt så oprigtigt i flere uger, at han var sikker på, at hans far ville sige ja.

»Bror Wolthuis,« sagde ældste Lofgren til faderen. »Jeg fornemmer, at du ved, at evangeliet er sandt.«

Far kiggede ned i dørken og nikkede.

»Er du villig til at blive døbt?« spurgte ældste Lofgren. »Kan du yde de nødvendige ofre?«

Der var stille i stuen. Selv Feikes små søskende sad musestille. Alle kiggede på far. Langsomt hævede han sit vejrbidte ansigt.

»Ja, jeg ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand. Jeg vil gerne døbes.«

Feike strålede af glæde. Vor himmelske Fader havde hørt hans bøn. Mor smilede gennem de tårer, der løb ned over hendes kinder.

»Vi er parat til at sejle til Amerika om en måned,« lovede far.

»Sejle til Amerika?« røg det ud af Feike.

»Ja, Feike,« sagde far. »Kirkens ledere har bedt om, at alle de hellige rejser til Salt Lake City.« Han tav lidt. »Onkel Geert vil gerne købe vores båd.«

»Men båden skulle jo være min en dag! Jeg skulle være skipper!« mindede Feike desperat sin far om.

ILLUSTRERET AF FUMI KOSAKA DAVIS

»Vores hengivenhed over for riget bør leve op til vore trofaste forfædres, selv om vore ofre er anderledes.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Offerloven«, *Liahona*, marts 2002, s. 18.

»Det ved jeg godt. Jeg har ikke glemt mit løfte,« sagde far. »Onkel Geert har lovet at hyre dig som matros, hvis du ikke vil med til Amerika. Og når du er gammel nok, vil han sælge båden til dig.«

Vreden skyllede gennem Feikes krop og slukkede den glæde, som han havde følt, da hans far sagde ja til at blive døbt.

»Jeg troede, at denne kirke var sand,« sagde Feike vredt, »men at skulle vælge mellem Kirken og sit fædreland, sine slægtninge og sin båd – det er for meget at forlange!«

Feike stormede ud til sit lille rum i stævnen af båden. Af ren og skær vane slog han på siden af båden med en lille hammer for at se, at han var nået derud uden at falde over bord. I aften hamrede han løs igen og igen.

Der gik langt tid, hvor Feike bare lå på sin madras. Han tænkte på de muldyr, der trak båden gennem kanalerne i de hollandske provinser. Han tænkte på de små kræmmerbåde, som sejlede op på siden af deres båd, så mor kunne købe ind. Men mest af alt tænkte Feike på vinden, som fyldte de store sejl, når de krydsede det åbne hav. En dag skulle han sejle på åbent hav som skipper ... hvis han tog afsked med sine familie, når de rejste til Amerika.

Netop da bankede det på hans dør.

»Kom ind,« mumlede Feike.

Hans far satte sig på kanten af sengen. »Jeg er ked af det, Feike. Jeg troede, at du vidste, at hvis vi sagde ja til at blive døbt, så skulle vi rejse til Amerika.«

»Jeg vidste godt, at andre tog af sted, men jeg troede ikke, at du ville forlade båden. Jeg troede, at du elskede at være skipper.«

Fars øjne blev fulde af tårer. »Det gør jeg også. Mere end du aner.«

»Hvad vil du så gøre i Amerika?«

»Det ved jeg ikke. Havet har været mit liv. Men Herren har kaldet sit folk til Salt Lake City, og din mor og jeg har besluttet os for at rejse derover.«

»Men at give afkald på min drøm om at blive skipper ... at forlade båden?«

»Det er en vanskelig beslutning, som kun du kan træffe,« samtykkede hans far. »For et par nætter siden, da jeg kæmpede med det samme spørgsmål, fandt jeg et skriftsted, som hjalp mig. Da Jesus kaldte Jakob og Johannes, var de fiskere. Men der står i Bibelen, at ›de forlod straks båden ... og fulgte ham‹ (Matt 4:22).«

Skipperen og hans søn sad tavse i lang tid. Feike kiggede ind i sin fars klare blå øjne. Han kunne fornemme sin fars tro og mod, og han vidste, hvad han skulle gøre. Til sidst åbnede han munden.

»Kan vi sejle en sidste tur med båden, inden vi alle sammen rejser til Amerika?«

Skipperen gav sin søn at kram.

»Ja, det vil jeg meget gerne.« ●

Lisa Fernelius er medlem af Chambersburg 1. Menighed i York Stav i Pennsylvania.

Glæd jer over missioneringen

Udvælg bønsomt de skriftsteder og lærdomme, som bedst møder behovet hos de søstre, som du besøger. Fortæl om dine egne oplevelser og bær vidnesbyrd. Lad dem, du underviser, gøre det samme.

Profeten Joseph Smith: »Hvad ville der ske, hvis hele verden tog imod dette evangelium? Så ville de være enige i alt, og Guds velsignelser ville blive udøst over folket, hvilket er min sjæls inderste ønske« (*History of the Church*, 5:259).

Hvorfor glæder vi os over at fortælle andre om evangeliet?

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum: »Jesu Kristi genoprettede evangelium har magt i sig til at bringe stor og varig lykke til menneskets sjæl – noget, der vil blive værdsat og påskønnet resten af livet og i al evighed. Vi prøver ikke blot på at få folk til at tilslutte sig Kirken, vi deler Jesu Kristi genoprettede evangeliums fylde med dem« (»Medlemsmissioneringens væsentlige rolle«, *Liahona*, maj 2003, s. 40).

Præsident Gordon B. Hinckley: »Man kan aldrig forudsige konsekvenserne af det, som man gør, når man fortæller andre om Kirken ... Prøv det. Nyd den søde og vidunderlige glæde ved at bære vidnesbyrd om dette værk over for andre« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 373-374).

Hvordan kan jeg bane vejen for en samtale om evangeliet?

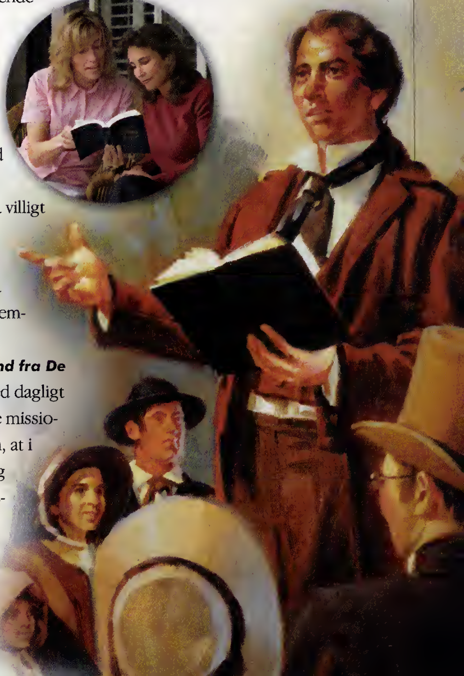
Alma 17:11: »Gå ud ... for at I kan vise dem et godt eksempel i mig; og jeg vil gøre jer til et redskab i min hånd til mange sjæles frelse.«

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: »Uanset hvilke situationer I søstre lever i, kan jeres indflydelse være utrolig langtrækkende. Jeg tror, at nogle af jer har en tendens til at undervurdere jeres enestående evne til at velsigne andres tilværelse. For det meste sker det ikke i rampelyset, hvor det annonceres offentligt, men ved jeres eksempel på retskaffenhed og ved utallige kærlige og venlige gerninger, som I så villigt udfører og meget ofte, hvor blot to er til stede« (»I kommer alle direkte fra Himmelen«, *Liahona*, november 2002, s. 111-112).

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum: »Bed dagligt for [jeres] egne personlige missioneringsoplevelser. Bed om, at i den guddommelige styring af sådanne ting vil den missioneringsmulighed, I ønsker at få, allerede være ved at blive forberedt i hjertet på en eller anden, som længes efter og søger det, I har« (»Vidner for mig«, *Liahona*, juli 2001. s. 16).

Bonnie D. Parkin, hovedpræsidentinde for Hjælpeforeningen: »Alt for ofte lader vi hæmninger og frygt, uventede hindringer, usikkerhed, vedholdende forstyrrelser og fejlinformerede mennesker – listen er uendelig – afholde os fra at fortælle om de sandheder, som er os så dyrebare ... [Men] vi kan huske på, at alle de af os, som sætter livet til for Jesu sag, skal få det igen« (»Bearing record: Nothing Compares to It« i *Ye Shall Bear Record of Me: Talks from the 2001 BYU Women's Conference*, 2002, s. 21-22). ■

MALERI AF SAM LAWLOR; INDSAT: MODELFOTO: WELDEN C. ANDERSEN

Reddet på lejren

MARÍA ESPINOZA ALVEAL

Vi havde det rigtig sjovt, men vi fik brug for at blive reddet.

Jeg kan huske et år, hvor vores Unge Pigers lejr havde været næsten perfekt. Lejrturen, som hed Månespejlet, blev afholdt ved foden af et bjerg midt i Chile. Der herskede en ganske særlig stemning, og vores glæde og indbyrdes kærlighed satte stedets naturlige skønhed i relief.

Når vi så på bjergene, hørte vandfaldenes brusen og fuglenes sang, eller så solen om morgenen og månen og stjernerne om aftenen, fik det os til at erkende vor guddommelige Skabers eksistens. Vi påskønnede mere end nogensinde vor himmelske Faders store kærlighed til os.

I løbet af ugen var vore vidnesbyrd blev styrket, ligesom også vore venskabsbånd. Vi havde lært en hel masse – at bygge, lave mad og tro på vore egne evner. Og så havde vi været meget glade.

Nu var det vores fjerde og sidste dag, den dag, vi havde set frem til. Vi skulle afholde et vidnesbyrdmøde

ved solopgang. Vi skulle meget tidligt op, men vi glædede os til denne oplevelse. Inden vidnesbyrdmødet modtog vi breve, som vore forældre havde skrevet. Mange af os græd, mens vi læste dem, og vi følte en dyb taknemlighed.

Senere, mens vi bar vidnesbyrd, forsvandt stjernerne, og solen stod op over bjergene. Hvilken smuk morgen! Mødet sluttede, og vi skulle til at fortsætte med dagens aktiviteter, da himlen blev overskyet. Det begyndte at regne let.

Mens regnen faldt, samledes vi til bøn og bad vor himmelske Fader om at standse det dårlige vejr, så vi kunne fuldføre vores lejr. Vi bad selvfølgelig om, at hans vilje måtte ske. Hvis han mente, at regnen skulle fortsætte, så ville vi anerkende det med godt humør.

Det begyndte at regne kraftigere, og det blev meget koldere. Vi begyndte at pakke teltene sammen og lægge alt væk.

Så gik lejrlederen og jeg ned til at vandfald, og der, midt i regnen, knælede vi og bad vor himmelske Fader om at hjælpe os med at klare det hele. Da vi rejste os, følte vi en indre fred og en tro på, at alt nok skulle ordne sig.

Kort efter at vi var vendt tilbage til lejren, kom en mand, der boede et par kilometer borte, kørende. Han havde set os ankomme til vores lejr for fire dage siden. Nu var han kommet for at hjælpe os. Han bad om et telefonnummer, så han kunne ringe ind til byen og få vores bus til at hente os tidligere end planlagt.

Da han havde fået de oplysninger, han skulle bruge, kørte han, ringede og vendte tilbage for at køre os hjem til sit hus, hvor vi kunne være i tørvejr. Han måtte køre mange gange, men det så han ikke ud til at have noget imod. Skønt han ikke var medlem af Kirken, var han i sandhed en engel over for os.

Vi indså, at Gud virkelig passede på os og havde omsorg for os. Vi opfyldte vore behov gennem denne rare mand. »Gud hørte vore råb og bønhørte os« (Mosiah 9:18).

I vore øjne var det en dejlig måde at afslutte lejren på. ■

María Espinoza Alveal er medlem af Antártica Chilena Menighed i Chillán Ñuble Stav i Chile.

SÅDAN PLANLÆGGER DU ALLE TIDERS UP-LEJR

Lejre kan være pragtfulde oplevelser, hvor de unge piger lærer vor himmelske Fader og hans plan for dem at kende. Man kan give lejren større betydning ved at finde et tema til den, der »kan være et skriftsted, et lejrnavn, et slogan eller en sætning, der beskriver et evangelisk princip, Unge Pigers værdinormer eller lejrens målsætninger« (*Unge Pigers lejrhåndbog*, s. 81).

Her er nogle retningslinjer for, hvordan man anvender kravene i lejrhåndbogen. Planlæg aktiviteter, der hjælper de unge piger til at:

• ***Tjene.*** Mindste ni af lejrprøvekravene fokuserer på at tjene andre. Unge piger »kan finde glæde i udendørs omgivelser, som vil styrke deres kærlighed til hinanden og til evangeliet samt styrke deres ønske om at stå sammen som ›Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder‹ (Mosiah 18:9)« (*Lejrhåndbog,* s. 1).

• ***Have åndelige oplevelser.*** Mindst 19 af lejrprøvekravene i lejrhåndbogen opfordrer de unge piger til at søge Ånden. »Et eller andet sted i naturen vil du finde en overraskelse, og den vil opløfte dig i dagevis« (*Lejrhåndbog*, s. 1).

• ***Forberede sig til at blive hustruer, mødre, husmødre og ledere.*** Mindst 42 lejrprøvekrav omfatter færdigheder, som de unge piger kan anvende i deres fremtidige roller. Forstil dig, at de unge piger »vender hjem og kan noget, som [de] aldrig har kunnet før« (*Lejrhåndbog*, s. 7).

• ***Forstå deres identitet som Guds døtre.*** Mindste 12 af lejrprøvekravene byder de unge piger på oplevelser med arbejde og fysisk aktivitet, og 16 af kravene hjælper de unge piger til, gennem lederskab, at erfare, hvem de er.

»Krævende og udfordrende aktiviteter ... kan hjælpe pigerne med at udvikle selvtillid og give dem en følelse af at have opnået noget« (*Lejrhåndbog*, s. 52).

Hvorfor modgang?

Den måde, vi tackler vore udfordringer på, viser hvem vi er, og hvad vi kan blive til.

ÆLDSTE D. ALLEN ANDERSEN
Halvfjerdser-områdeautoritet
Det Asiatiske Område

Man siger, at der kommer mørke skyer i enhvers tilværelse. Men hvordan kan det være, at det nogle gange synes, som om himlen er helt formørket? En kærlig Gud har skabt denne jord til vores gavn, så hvorfor støder vi ofte på hændelser, som er ubehagelige og udfordrende, eller som påfører os smerte, sorg og kvaler? Og det virker heller ikke retfærdigt, at nogle mennesker synes at komme ud for mere modgang end andre!

Hvad er nogle af årsagerne til modgang i tilværelsen? Da kong Benjamin berørte emnet synd, bemærkede han: »Og endelig kan jeg ikke fortælle jer alle de ting, hvormed I kan begå synd; thi dertil gives der forskellige veje og midler, ja, så mange, at jeg ikke kan opregne dem« (Mosiah 4:29). Det samme kan siges om den modgang, som hører med til den menneskelige tilværelse. De kan ikke opregnes. Nogle skyldes vore egne handlinger; andre skyldes det, som andre gør. Atter andre udspringer af jordelivets forhold eller af årsager, som ikke er synlig, eller som vi endnu ikke forstår. Der findes faktisk ikke nogen måde at forstå eller tackle alle tilværelsens vanskeligheder på uden tro på en kærlig himmelsk Fader og uden at forstå frelsesplanen og eksistensen af en førjordisk og en efterjordisk tilværelse.

At blive tugtet

Den enkleste måde at betragte disse vanskelige situationer på er ved at inddele dem i to kategorier: Dem, der er en følge af vore egne valg og handlinger, og dem, der er en følge af alle de andre hændelser, som påvirker vores liv. Vi har selv ansvaret for de første.

Under en periode med voldsom forfølgelse af de hellige, da de var blevet drevet fra deres hjem i Jackson County i Missouri, sagde Herren: »Jeg, Herren, har ladet lidelser komme over dem, hvormed de er blevet plaget, for deres overtrædelsers skyld« (L&P 101:2). De trængsler og vanskeligheder, som er et direkte resultat af vore handlinger, er muligvis dem, der er lettest for os at forstå.

Søster Ye havde ikke mange materielle goder, men hun var så fredfyldt og munter som nogen anden jeg har mødt.

Og de har et guddommeligt formål. Herren har forklaret: »Thi alle de, der ikke vil tåle tugtelse, men fornægter mig, kan ikke blive helliggjort« (v. 5).

Vi har et valg, når Herren tugter os. Vi kan høre til dem, der, når de står over for konsekvenserne af deres handlinger, fralægger sig ansvaret og vender sig fra Gud og hans tugtende kærlighed. Eller vi kan høre til dem, der tålmodigt underkaster sig, lærer og vokser i retfærdighed.

Apostlen Paulus sagde: »For Herren tugter den, han elsker, han straffer hver søn, han holder af« (Hebr 12:6). Straf er ikke en smertefri proces!

Paulus fortsætter:

»For jeres opdragelses skyld skal I holde ud; Gud behandler jer som sønner. For hvor er den søn, som ikke tugtes af sin far? …

Al opdragelse vækker rigtignok snarere ubehag end glæde, mens den står på, men bagefter bliver frugten fred og retfærdighed for dem, der har gennemgået den« (v. 7, 11).

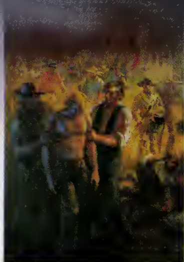
Guds store visdom

Vi møder også anden modgang i livet, nemlig den, der kan få os til at tænke: »Hvad har jeg gjort, siden jeg fortjener det her?« Den måde, vi tackler disse udfordringer på, viser os, hvem vi er, og hvad vi kan blive til.

Jeg har en helt. Hun ved ikke, at jeg betragter hende som en helt. Jeg har kun truffet hende én gang, men hun har gjort varigt indtryk på mig. Da jeg havde mødtes med hende, spurgte jeg missionærerne, hendes stavspræsident og missionspræsidenten om hende, og jeg fandt endnu flere grunde til at respektere hende. Hun hedder søster Ye Hui Hua og er fra Tainan Stav i Taiwan. Jeg mødte hende, da jeg besøgte Tainan til en stavskonference. Hun passede haveanlægget omkring kirkebygningen. Jeg blev tiltrukket af den åbenlyse glæde, som lyste ud af hende, mens hun arbejdede. Mens vi talte sammen, bar hun sit vidnesbyrd og fortalte om sin taknemlighed for sine mange velsignelser. Jeg gik derfra med en varme fra hendes muntre ånd og funderede over min taknemlighed for mine velsignelser. Hun besad tydeligvis ikke mange materielle goder, men hun var så fredfyldt og munter, som nogen anden jeg har mødt. Da jeg forhørte mig om hende hos andre, fik jeg resten af hendes historie.

Som ungt menneske havde hun næret et inderligt ønske om at læse på universitetet, men hun vidste, at den

I en tid med svære forfølgelser erfarede de hellige i Missouri, at deres lidelser havde et guddommeligt formål.

Da profeten Joseph Smith bad om hjælp i Liberty-fængslet, erfarede han, at Herren vil hjælpe os gennem vores modgang og sorger.

økonomiske byrde ville være for stor for hendes forældre. I stedet arbejdede hun og gav sin indtægt til sin far, som hun elskede inderligt, og som var en god og retskaffen mand. Da hun var blevet gift, besøgte missionærerne hende og hendes familie som svar på hendes bønner, og de blev medlem af Kirken. Men hendes mand var plaget af en nedbrydende sygdom og døde, så søster Ye stod alene med tre små børn og meget få midler. Da søster Yes mand var død, var hun nødt til at tage flere job for at forsørge sin familie. Det lykkedes hende at lægge lidt til side hver dag, så hendes børn kunne komme på mission. Alle tre børn har nu fuldført en mission. To af dem tjente i Taiwan og den tredje tjente på tempelpladsen i Salt Lake City i Utah. Da en af hendes sønner vendte hjem fra sin mission, blev han syg og døde.

Da missionærerne på min opfordring talte med søster Ye, bemærkede hun: »Jeg kan ikke se nogen grund til, at jeg skulle rammes af alle de trængsler, men jeg har tro på, at det er i overensstemmelse med Guds visdom. Jeg har fået en inderlig påskønnelse og forståelse af vor himmelske Faders frelsesplan. Jeg tror, at vi kun kan forstå Guds vilje med os, når vi holder hans bud. Jeg takker dagligt Gud, fordi han har ladet mig leve her. Når jeg møder prøvelser, tænker jeg på andres lidelser. Hvis nogen er syg eller har et behov, så beder jeg og spørger, hvad jeg kan gøre for at hjælpe, og Herren viser mig, hvad jeg kan gøre.«

Missionærerne ser ofte søster Ye – »Ye Mama«, som de kærligt kalder hende – studse buskene eller fjerne ukrudt ved kirkebygningen. De siger, at hun er alle missionærers »reservemor«, og at hun er så betænksom over for dem, som var de hendes egne børn.

Troens principper

Jeg vil længe bære på et mentalt billede af en strålende søster Ye uden for kirkebygningen i Tainan, med haveredskaber i hånden, mens hun fortæller mig om sin taknemlighed for sine velsignelser – søster Ye, som har mistet muligheden for at opnå en uddannelse og materielle goder, som har mistet dem, der stod hende nær, og som igen og igen har ydet ofre for sine børn og andre. Hvilke trosprincipper adskiller søster Ye fra den, der, når de møder livets prøvelser, forbander Gud og dør? (se Job 2:9).

Noget vigtigt er forvisningen om, at en kærlig himmelsk Fader og en forstående Frelser er opmærksom på vores individuelle problemer. Med deres større visdom og bredere perspektiv tillader de ikke, at vi rammes af nogen prøvelse, som ikke vil være til vores evige gavn, hvis vi tackler den på rette måde. Jeg finder stor trøst i den vejledning, som profeten Joseph Smith fik i Liberty-fængslet. Herren opremser en række forfærdelige prøvelser, og så følger de trøstende og vejledende ord:

»... da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.

Menneskesønnen steg ned under alt dette; er du større end han?

Fortsæt derfor på din vej, og præstedømmet skal forblive hos dig, thi grænserne er sat og kan ikke overskrides.

Da vor Herre nærmede sig sin største prøvelse, tjente han andre.

Dine dage er talte, og dine år skal ikke blive færre. Frygt derfor ikke for, hvad menneskene kan gøre, thi Gud vil være med dig evindelig« (L&P 122:7-9).

Sikke nogle vidunderlige råd i så forholdsvis korte vers! Herren kender vore trængsler. Han har lidt det, der er værre, og kan forstå og hjælpe os gennem vores modgang og sorg. Vore lidelser kan være til gavn for os og kan ikke overskride de grænser, han har sat.

Skrifterne og profeterne giver os vise råd om, hvordan vi skal tackle de udfordringer og prøvelser, som møder os. Vi skal møde lidelser med tålmodighed og tro. Mens profeten Joseph Smith led i månedsvis i Liberty-fængslet, bønfaldt han Herren om at lindre de helliges trængsler. En del af Herrens svar lyder:

»Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik,

og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender« (L&P 121:7-8).

Herren forklarede videre profeten i en åbenbaring om forfølgelsen af de hellige i Missouri: »Lad derfor jeres hjerte være trøstet for Zions skyld. Thi alt kød er i mine hænder. Vær stille og vid, at jeg er Gud« (L&P 101:16).

Glæde gennem tjeneste

Skal der mere end tro og tålmodighed til at tackle jordelivets prøvelser? Jeg mener, at der findes endnu en nøgle, en nøgle, som har gjort det muligt for søster Ye i Tainan ikke blot at overleve sine prøvelser, men også at finde glæde ved livet. Frelseren er som altid vores forbillede. Han forkyndte denne nøgle om aftenen før sin store pinsel i Getsemane have, på et tidspunkt, hvor han vidste, at han inden for få timer skulle stå over for ufattelige smerter og sorger. Han mødtes med sine apostle i et stort rum og fortalte dem om hellige ordinancer og principper. Da timen for hans største trængsler var så tæt på, kunne han have søgt trøst og støtte hos dem, der stod ham nærmest. Men i stedet »hælder han vand op i et fad og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig«. Så sagde han: »Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer … Når I ved det, *er I salige, hvis I gør det*« (Joh 13:5, 14-15, 17; fremhævelse tilføjet).

Da vor Herre nærmede sig sin største prøvelse, tjente han andre. Jeg mener, at det er den hemmelighed, som søster Ye har fundet, og som vi alle kan erfare for os selv. Midt i vore trængsler kan vores tro og tålmodighed bringe os trøst og fred, og vores kærlighed til andre og vores tjeneste kan bringe os glæde. Lad os følge Frelserens eksempel og vide, at hvis vi vender os til ham, kan alle vore trængsler vende sig til vores gavn, sådan som han har lovet. ■

STYRK FAMILIEN

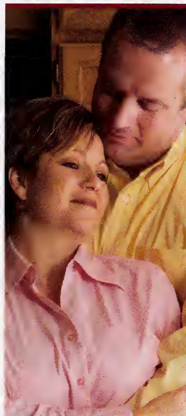
ET HØJTIDELIGT ANSVAR FOR AT ELSKE OG VISE OMSORG

En artikelserie, som giver inspiration til dit studium og anvendelse af »Familien: En proklamation til verden«.

»Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn ... Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor.«[1]

Kærlighed og enhed

»Jeg har længe ment, at lykken i ægteskabet ikke så meget er et spørgsmål om romantik, som om en oprigtig omsorg for en livsledsagers tryghed og velbefindende,« har præsident Gordon B. Hinckley sagt. »Det omfatter en villighed til at se stort på svagheder og fejltagelser.«[2]

»Hemmelighed ved et lykkeligt ægteskab er at tjene Gud og hinanden,« sagde præsident Ezra Taft Benson (1899-1994). »Ægteskabets mål er enhed og samhørighed, så vel som personlig udvikling. Paradoksalt nok er det sådan, at jo mere vi tjener hinanden, desto større bliver vores åndelige og følelsesmæssige vækst.«[3]

Enhed i ægteskabet opstår ikke automatisk eller uden indsats. Forelskelsen skal modnes og blive til en forpligtelse til at stræbe efter og værne om den åndelige

harmoni i ægteskabet. »At opnå ægteskabelig enhed kræver en enorm tålmodighed og udholdenhed og en klar vision af, hvilke prioriteter vi har i tilværelsen,« forklarer ægteskabsrådgiver Victor B. Cline. »Kærligheden ægtefæller imellem er en vidunderlig gave, men vi skal lære at give den fuldt ud for i fuldt mål at kunne modtage den.«[4]

Ingen anden

I 1831 udtalte Herren: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden« (L&P 42:22). Om denne befaling har præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) sagt: »Ordene *ingen anden* udelukker enhver anden og alt andet. Ægtefællen bliver således det vigtigste i ægtemandens eller hustruens liv, og hverken selskabelighed eller arbejde eller politisk karriere eller nogen anden interesse eller person eller ting må gå forud for livsledsageren.«[5] En mand eller hustru, som sætter børn, venner, karriere, hobby eller kirkekaldelser over det ægteskabelige forhold, er i direkte modstrid med befalingen »ingen anden«.

Satan er fast besluttet på at drive en kile af splid mellem ægtefæller. Hvis han kan overbevise den ene af ægtefællerne om, at noget andet bør gå forud for dette forhold, der spiller en central rolle i både tid og evighed, så har han vundet et slag i krigen mod familien og Guds plan. Vi skal derfor være særligt omhyggelige med at opbygge, pleje og intensivere det ægteskabelige forhold.

En balancekunst

At være en hengiven ægtefælle og en kærlig, ansvarlig forælder er en vanskelig balancekunst. Forældre har en guddommelig formaning til »at opdrage jeres børn i lys og sandhed« (L&P 93:40). Men det ansvar kan blive så tidskrævende og følelsesmæssigt opslidende, at hvis mødre og fædre ikke passer på, kan det tynge eller endog hæmme det ægteskabelige forhold. Som en hjælp til at ægtefæller kan holde styr på deres familiemæssige prioritering har præsident David O. McKay (1873-1970) og andre kirkeledere citeret dette kloge råd fra Theodore Hesburgh, der var rektor for University of Notre Dame: »Det vigtigste en far kan gøre for sine børn er at elske deres mor.«[6] Børn, som vokser op i den varme glød af et kærligt ægteskab, nyder en tryghedsfølelse, som ofte mangler, når andre interesser får lov til at overskygge det primære forhold. »Ægtemænd og hustruer, som elsker hinanden,« sagde præsident Benson, »opdager, at kærlighed og troskab gengældes. Denne kærlighed skaber en gavnlig atmosfære for børns følelsesmæssige vækst.«[7]

»Ros jeres børn mere end I irettesætter dem. Ros dem for selv de mindste præstationer.«

Børn har brug for kærlighed og ros

»Vore unge mennesker har brug for kærlighed og opmærksomhed, ikke eftergivenhed,« sagde præsident Benson. »De har brug for empati og forståelse, ikke ligegyldighed, fra deres mødre og fædre. De har brug for forældrenes tid. En mors omsorgsfulde undervisning og kærlighed og tillid til en teenagesøn eller -datter kan bogstaveligt redde dem fra en ugudelig verden.«[8] »Ros jeres børn oftere end I irettesætter dem,« rådede han. »Ros dem for selv de mindste præstationer ... Opmuntr jeres børn til at komme til jer ... med deres problemer og spørgsmål ved dagligt at lytte til dem.«[9]

»Min bøn ... er en bøn om at redde børnene,« har præsident Hinckley sagt. »Alt for mange af dem lever med smerte og frygt, ensomt og ulykkeligt. Børn har brug for solskin ... De har brug for kærlighed og omsorg. De har brug for venlighed og fornyelse og ømhed. Hvert eneste hjem kan, uden hensyn til husets pris, tilvejebringe kærlige omgivelser, som vil være omgivelser, der fører til frelse.«[10] ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, oktober 2004, s. 49.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 325.
3. »Grundlæggende principper for varige familieforhold«, *Den danske Stjerne*, april 1983, s. 116.
4. »Healing Wounds in Marriage«, *Ensign*, juli 1993, s. 16.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 311.
6. Fra »Quotable Quotes«, *Reader's Digest*, januar 1963, s. 25; se også Gordon B. Hinckley, »Ræk kærligt og venligt ud«, *Den danske Stjerne*, april 1983, s. 149.
7. *Den danske Stjerne*, april 1983, s. 116.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 497.
9. »Kvindens ærværdige plads«, *Den danske Stjerne*, april 1982, s. 195.
10. »Red børnene«, *Stjernen*, januar 1995, s. 57.

Det **Præsiderende Biskopråd**

Den sjette artikel i en række af artikler om præstedømmet og dets formål.

BISKOP KEITH B. MCMULLIN
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

For ikke så længe siden præsiderede jeg ved en stavskonference. Det var en ny stav, som var blevet organiseret blot et halvt år tidligere, og det var stavens første konference, siden man havde skiftet status fra distrikt. Den nye stavspræsident og jeg havde en samtale, og da vi var ved at være færdige, spurgte jeg ham, om han havde nogle spørgsmål. Hans første spørgsmål lød: »Hvad er Det Præsiderende Biskopråd?« Han tilføjede: »Jeg anede end ikke, at der var et præsiderende biskopråd, før jeg modtog et brev, hvor der stod, at du kom og præsiderede ved vores konference.« Det er ikke et usædvanligt spørgsmål.

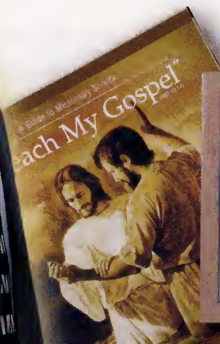
Jeg gik så i gang med at forklare for denne stavspræsident, hvad Det Præsiderende Biskopråd er, hvem vi rapporterer til og hvad vores ansvar omfatter. Jeg forklarede, at Det Præsiderende Biskopråd, under Det Første Præsidentskabs ledelse, fungerer som præsidentskab for Kirkens Aronske Præstedømme (se L&P 107:15), og at Det Præsiderende Biskopråd også styrer Kirkens timelige anliggender (se L&P 107:68).

Præsidentskab for Det Aronske Præstedømme

Kirkens præsiderende biskop – biskop H. David Burton – besidder nøglerne som præsident for Det Aronske Præstedømme. Han udøver disse nøgler, som angivet af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum.

Biskop Burton virker som medlem af Præstedømmets Udøvende Råd, som omfatter medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum og andre generalautoriteter.

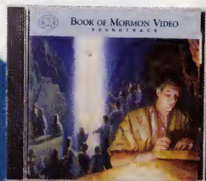

FOTO (UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET): WELDEN C. ANDERSEN, TIL VENSTRE: FOTO AF DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD: BUSATH PHOTOGRAPHY; TIL HØJRE: FOTO AF TEMPLET I CIUDAD JUÁREZ I MEXICO: JAIME OSVALDO MORALES RUIZ

Det Præsiderende Biskopråd virker som præsidentskab for Det Aronske Præstedømme og er også med til at sørge for den jordiske, eller timelige, støtte, så de hellige over hele verden kan modtage det evige evangeliums velsignelser. Herover til venstre: Biskop Richard C. Edgley, førsterådgiver; biskop H. David Burton, præsiderende biskop; biskop Keith B. McMullin, andenrådgiver.

Dette råd hører og vurderer forslag fra Unge Mænds hovedpræsidentskab og giver råd og vejledning med hensyn til Unge Mænds program. På den måde holdes Det Præsiderende Biskopråd informeret om det arbejde, der udføres af Unge Mænds hovedpræsidentskab, og om de unge mænds aktivitetsprogram i Kirken.

Administration af timelige anliggender

Det Præsiderende Biskopråd er også den organisation, som Kirkens timelige anliggender udføres af. Disse timelige anliggender omfatter emner, der vedrører tiende, fasteoffer, registrering, formidling og styring af Kirkens midler samt Kirkens velfærdsprogram og dens humanitære indsats. Det Præsiderende Biskopråd har også ansvaret for Kirkens bygninger; for medlemsoptegnelser; for fremstilling af tempeltøj; og for oversættelse, trykning, indbinding og

distribution af de materialer, som benyttes til at forkynde og undervise i evangeliet. Disse materialer omfatter skrifterne, undervisningsmaterialer, plakater, DVD'er, videofilm, hjælpemidler til undervisningen og Kirkens tidsskrifter – alt sammen materialer, der understøtter Kirkens åndelige formål. Alle medlemmer af Det Præsiderende Biskopråd er generalautoriter og kan som sådan udføre alt det, som Det Første Præsidentskab eller De Tolv Apostles Kvorum forlanger af os. Og det var i den egenskab, at jeg var ude for at præsidere over en stavskonference, da jeg blev stillet dette spørgsmål.

De fleste mennesker betragter de timelige anliggender, som Det Præsiderende Biskopråd er ansvarlig for, som Kirkens forretningsmæssige aspekter. Men i det 29. afsnit af Lære og Pagter siger Herren: »Derfor, sandelig siger jeg jer, at alting er åndeligt for mig, og jeg har aldrig givet jer eller noget menneske eller menneskenes børn ... en lov, som var timelig ... thi mine befalinger er åndelige« (v. 34-35).

Herren ser anderledes på det hele, end vi gør. Og det gælder også Kirkens timelige anliggender. Eftersom et eksemplar af Mormons Bog er en trykt bog, kan den for den uindviede betragter synes som enhver anden bog. Men denne bog fremstilles for at præsentere verden for Jesu Kristi evige evangelium.

Så de »timelige anliggender«, der sørger for oversættelsen, trykningen, indbindingen og distribueringen af Mormons Bog er fyldt med åndelige aspekter. Det princip gælder for alt det »timelige«, som Kirken udretter.

Vores mål som præsiderende biskopråd er i sandhed at være med til at sørge for alt det, som vor himmelske Faders børn har brug for, hvis de skal opnå det evige evangeliums velsignelser. Vi er med til at sørge for den jordiske, eller timelige, støtte, så det kan føres ud i livet.

Der er nogle vidunderlige skriftsteder i afsnit 78 i Lære og Pagter, hvor Herren taler om sit forrådshus. I bredeste forstand kan dette forrådshus beskrives som den tid og de ressourcer, som Kirkens medlemmer stiller til rådighed for opbyggelsen af Guds rige. I det afsnit lærer vi om harmonien mellem det jordiske og det himmelske:

»Tiden er kommet og er nu for hånden, og se, det er nødvendigt, at der oprettes en organisation blandt mit folk til at ordne og indrette forrådshuset for mit folks fattige ...

som en bestandig og evig stiftelse og orden for min kirke for at fremme den sag, som I har antaget til menneskenes frelse og til ære for jeres Fader, som er i himlen« (v. 3-4).

I min egenskab af medlem af Det Præsiderende Biskopråd har jeg erfaret, at præstedømmets myndighedskappe og profetiens og åbenbaringens ånd er vigtige og aktive i disse timelige sider af Herrens værk. ■

TYFONER OG TRÆNGSLER

PERCIVAL TOMMY

Vores familie består kun af tre, min lillebror, min mor og mig. Min bror og jeg besluttede os for at berede os på at tage på mission. Vi måtte selv spare penge op, for min mor havde ikke råd til at hjælpe os.

Vi mødte mange prøvelser. En dag fik en voldsom tyfon i vores provins en stor kokospalme til at vælte ned i vores hus, og vores lille hus blev fuldstændig knust. Min bror og jeg brugte de penge, som vi havde sparet op til vores mission, på at reparere huset. Så måtte vi begynde forfra med vores opsparing.

Et par måneder senere fik jeg malaria. Jeg blev indlagt på hospitalet, så min missionsopsparing måtte bruges igen.

Jeg følte mig noget modløs med hensyn til at spare op til en mission, så jeg bad til Gud og fastede for at overvinde denne trængsel. Så hjalp vor himmelske Fader mig, og jeg blev i stand til at tjene de penge, jeg havde brug for.

Et af mine yndlingsskriftsteder er et enkelt vers: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alle disse ting gives jer i tilgift« (3 Nephi 13:33). Det vers har været mig til stor opmuntring. Jeg har overvundet trængsler og udfordringer takket være min tro og min ønske om at tage på mission.

Både min bror og jeg er på mission nu. Jeg ved, at Gud hjælper sine børn, hvis vi gør hans vilje. ■

Percival Tommy er medlem af Roxas Menighed i Puerto Princesa Distrikt i Filippinerne.

JEG SKAMMER MIG IKKE

LUIS UBALDO PADILLA ORTIZ

En dag talte vi om religion i min klasse i skolen. Min lærer bad mig om at læse noget om Kirken, som jeg vidste ikke var sandt. I det øjeblik kom jeg i tanker om et skriftsted: »For jeg skammer mig ikke ved evangeliet« (Rom 1:16).

Min lærer bad mig igen om at læse. Jeg svarede, at jeg ikke ville læse det, fordi det afsnit var så fyldt med løgn. Jeg benyttede så situationen til at forklare sandheden om min tro.

Efter at have klaret den vanskelige situation følte jeg en varm fred i mit hjerte. Takket være skrifterne lærte jeg at forsvare mig selv i verden. ■

Luis Ubaldo Padilla Ortiz er medlem af Coro 2. Menighed i Falcón Distrikt i Venezuela.

ILLUSTRERET AF D. MCGARREN FLACK

De unge i Malaysia har oplevet en lang række førstegangsoplevelser, mens Kirken er vokset i deres land. Med urets retning fra oven: Gah Wei Shieng, Tian Ming, Lau Kar Yee Amie, Goh Wei Seng, Toren B. Parsons, Ariana Dabier, grenspræsident Steven C. Parsons og unge fra Penang Menighed.

UNGE PIONERER I Malaysia

HENRY OG JENEAL CALL

At være den første betyder noget forskelligt for forskellige mennesker. At være den første kan betyde, at man kommer over målstregen lige foran den nærmeste konkurrent, eller at man er det første barn i familien, den første til at tage på mission, eller den første, der fuldfører sin skolegang.

I de sidste par år har livet for de unge sidste dages hellige i Malaysia været fyldt med førstegangsoplevelser inden for evangeliet. Ipoh Distrikt i Malaysia blev organiseret i 2003. Og siden da har de unge planlagt og deltaget i deres livs første ungdomskonference og overværet deres distrikts første seminarafslutning. Der er kun tre menigheder i Ipoh Distrikt i Malaysia, men de unge er opsat på at dele deres vidnesbyrd med andre, så de kan hjælpe Kirkens vækst. De håber, at de en dag kommer til at tilhøre det vestlige Malaysias første menighed.

Disse pionerer er endnu teenagere, men de skaber en helt ny livsstil i deres hjemland.

FOTO (BORTSET FRA HVOR ANDET ER ANGIVET): HENRY OG JENEAL CALL OG KENT OG GLORIA ROBERTSON; BAGGRUND TIL VENSTRE OG HØJRE: FOTO: GETTY IMAGES

MALAYSIA

Malaysia, der er et land i Sydøstasien, er næsten fuldstændig dækket af tæt, grøn jungle. Ipoh Distrikt ligger i den vestlige side af Malaysia for enden af den lange halvø syd for Thailand. Den vestlige og østlige del af Malaysia er adskilt af omtrent 650 km hav. Malaysia undgik mirakuløst ødelæggelserne fra flodbølgen i december 2004, fordi landet ligger i ly bag øen Sumatra.

Malaysia er hjemsted for mere end 60 nationaliteter. De fleste af de unge taler mindst tre sprog, deriblandt malajisk, kinesisk og engelsk. Nogle af de unge taler op til fire eller fem sprog.

»Man kan ikke altid være først til alt,« siger Malvinder Singh på 16, som blev medlem af Kirken i 1998. »Men vi er pionerer her.«

Man styrker hinanden ved ungdomskonferencen

Ved en ungdomskonference sidste år genlød luften af begejstrede hyl, da de unge oplevede noget andet for første gang, nemlig baseball. Kun to eller tre af de unge, som deltog i konferencen, havde nogensinde spillet det før, så de fik til opgave at forklare reglerne for de andre.

»Det var en helt ny oplevelse at lære at spille baseball, for vi spiller mest fodbold eller badminton,« siger Malvinder.

Udover baseball var konferencen fyldt med andre sjove spil og aktiviteter. Men selv om de unge nød aktiviteterne, så siger de, at det, de husker bedst, var muligheden for at møde andre af samme tro og blive styrket i forvisningen om, at de ikke er alene.

Ariana Dabier, som er lykkepige, siger: »Det var dejligt at se så mange malajiske unge, der var ligesom mig – med de samme trængsler og fristelser – og som står fast i troen. Jeg ved nu, at uanset hvor jeg kommer på denne klode, så er evangeliet det samme.«

Lær af dem, der har fuldført seminar

Noget andet, der skete for første gang, var da de unge fik mulighed for at overvære deres distrikts første seminarafslutning. Tre malajiske unge – Kelvin Anand Kumar, Aun Luck Tan Ernest og Hamish Steven Parsons – havde gjort sig fortjent til deres seminardiplomer.

Kelvin, som blev døbt i 1999, gik til seminar de fire første år, han var medlem af Kirken. Han siger, at den kundskab, som han erhvervede sig der, styrkede hans vidnesbyrd. »Jeg er glad for, at jeg fuldførte seminar,« siger han. »Seminar har hjulpet mig til at træffe de rigtige valg og planlægge min uddannelse. Takket være det, jeg har lært i seminar, ved jeg, at jeg en dag gifter mig i templet.«

De unge siger, at det eksempel, som Kelvin og de andre, der har fuldført seminar, har vist, opmuntrer dem til trofast at deltage i seminar. Det er hårdt for malajiske unge at deltage i seminar, fordi studier og lektier optager det meste af deres fritid. De går i skole seks dage om ugen, og de fleste elever får også ekstraundervisning af en privatlærer efter skoletid.

Jaslinder Kaur, der er Lykkepige i Ipoh 2. Menighed, siger, at de fleste af hendes venner ikke fatter hendes beslutning om at deltage i

seminar. »Da jeg fortalte min veninde, at jeg gik i kirke tidligt om morgenen for at lære mere om vor himmelske Fader og hans Søn, sagde hun, at jeg ikke var rigtig klog, og at mine karakterer ville falde,« fortæller hun. »Men seminar hjælper mig til at klare mig godt i skolen, fordi jeg har ofret af min tid for min himmelske Faders skyld. Når jeg går i skole, er min hjerne helt vågen, og jeg kan bedre koncentrere mig om mine studier.«

***Til venstre:* Esme Tan, Lau Kar Yee Amie og Yoon Khee Chin uden for kirkebygningen. *Herover:* Unge fra Ipoh 2. Menighed. *Øverst:* De travle gader i Ipoh i det vestlige Malaysia. *Indsat:* Christie Helen.**

Malvinder Singh siger også, at deltagelsen i seminar har hjulpet ham i skolen. Malajiske elever skal gennemgå strenge prøver to gange i løbet af deres skoletid. Prøvens resultat afgør, hvilke læreanstalter de kan komme ind på, og hvilken profession de kan opnå. Skønt dette år rummede en vigtig prøve for Malvinder, valgte han alligevel at deltage i seminar. Han siger, at han ved, at vor himmelske Fader velsignede ham for hans beslutning ved at lade ham klare sig godt til prøven. »Tro er det vigtigste, jeg har lært af at deltage i seminar,« siger han.

Som pionererne

Der har kun været missionærer i det vestlige Malaysia siden 1980, så der er ikke så mange medlemmer endnu. Faktisk er det kun en ud af 12.015 mennesker i Malaysia – eller 0,01 procent af befolkningen, som tilhører Kirken. Lige som de tidlige pionerer, ved de unge mænd og kvinder i Malaysia, at mange af deres venner ikke har haft mulighed for at høre om evangeliet. Disse unge ved, at de kan støtte Kirkens vækst, når de bærer vidnesbyrd for deres venner.

De unge ved også, at de, inden de er beredt til at fortælle andre om evangeliet, skal arbejde hårdt på at få deres eget vidnesbyrd. Aun Luck Tan Ernests forældre underviste ham i evangeliet, da han var lille, men han har altid vidst, at han selv måtte finde ud af, om evangeliet var sandt.

»Jeg ville gerne vide mere om Jesus Kristus, da jeg blev døbt,« siger Ernest på 17. »Da jeg bar mit første vidnesbyrd til et nadvermøde, vidste jeg at han var Guds Søn. Det var det lykkeligste øjeblik i mit liv, og jeg gør stadig mit bedste for at styrke min tro og udvikle mit vidnesbyrd om Kristus.«

Ernest og de andre unge i Ipoh Distrikt ved, at deres vidnesbyrd vokser, når de deler dem med andre. Der er omkring ti unge mænd og ti unge kvinder i Ipoh 2. Menighed, og når de har mulighed for det, bærer de vidnesbyrd ved vidnesbyrdmøderne. Unge Pigers præsidentinde Liew Siew Ling Chris siger: »At høre deres vidnesbyrd er den største velsignelse, jeg har.«

De unge i det vestlige Malaysia er velsignet med mange nye oplevelser i evangeliet. Takket være oplevelser som ungdomskonferencer og seminar har de erfaret, at de ikke står alene med deres tro. Og nu er de fast besluttet på at udvikle varige vidnesbyrd og være med til at udbrede evangeliets budskab i hele Malaysia. ■

Henry og Jeneal Call er medlemmer af Spanish Hills Menighed i Las Vegas Lakes Stav i Nevada. De tjente i Singapore-missionen.

Hvordan skulle vi kunne rejse til templet?

Marina Timofeeva

Jeg blev døbt den 5. december 1993 i byen Minsk. Dengang var det den eneste by i Hviderusland, hvor der fandtes en menighed af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg kom til møderne der, men boede i Borisov, som lå 70 km derfra. Jeg var 17 år gammel, og min familie var meget imod det. Men på grund af de trængsler, som jeg havde dengang, blev min tro og mit vidnesbyrd om sandheden styrket. Jeg var endda så heldig at komme i templet to gange i Freiberg i Tyskland og udføre dåb for de døde. Jeg ventede utålmodigt på den dag, hvor jeg kunne modtage min egen begavelse.

I 1996 begyndte jeg at gå ud med min kommende mand. Igor tog begejstret imod budskabet om genoprettelsen og blev døbt den 23. februar 1997. Vi blev gift den første marts. Da jeg havde et stærkt vidnesbyrd om tempeltjenesten, ønskede jeg mere end noget andet at komme i templet snarest muligt.

Den dag, vi blev beseglet i templet, var den mest vidunderlige dag i vores liv.

I september 1997 flyttede vi til Skt. Petersborg i Rusland, hvor Igor læste på universitetet. Vores datter Nelly blev født der. Selv efter at Igor havde været medlem i et år, og der var gået et år, siden vi var blevet gift, kunne vi stadig ikke komme i templet, fordi vi ikke havde visum og ikke kunne få udrejsepapirer.

Da Nelly var et halvt år gammel, blev jeg gravid. Situationen syntes mig håbløs. Igor kunne ikke få fast arbejde, fordi han ikke havde et visum. Han havde tre job, men vi havde ikke penge nok til at leve af. Igors forældre hjalp os ved at sende penge og mad i ny og næ, men jeg var fortvivlet over vores økonomiske situation. Og jeg havde det endnu værre, fordi vi ikke kunne komme i templet. I august 1998, da vekselkursen steg

ILLUSTRERET AF BRIAN CALL

voldsomt, besluttede vi at vende tilbage til Hviderusland.

Vores anden datter, Jelena, blev født i Minsk den 6. januar 1999. På daværende tidspunkt havde Igor fået et fast arbejde, men han tjente ikke nok til, at vi kunne tage til templet. Men vi sparede langsomt op, og i august 2000 tog vi børnene med til Tyskland. Igor har familie i Kaiserslautern, og vi boede hos dem.

Tidligt om morgenen den 2. september begyndte vi vores rejse til templet i Frankfurt. Skønt turen var udmattende og omfattede to togskift, var vi meget begejstrede og glade. Vi er dybt taknemlige over for alle tempeltjenerne, tempelpræsidenten og søstrene, der passede vore døtre, mens vi modtog vores begavelse. Det var en uforglemmelig dag! Det er svært at beskrive de følelser, som vi oplevede der, men de var vidunderlige.

Efter begavelsessessionen gik vi ind i beseglingsværelset, hvor Jelena allerede græd (det var tid for hendes lur). Jeg hørte knap nok noget af beseglingsordinancen på grund af hendes gråd, men vi var lykkelige alligevel. Det var vores livs dejligste rejse, fordi vi var i Herrens hus.

Vi fik endda mulighed for at vende tilbage til templet. I februar 2001 rejste en gruppe medlemmer fra Minsk til Freiberg. Jeg ville gerne deltage i beseglingsordinancerne for afdøde, fordi jeg kun havde hørt meget lidt, da vi selv blev beseglet. Jeg var meget taknemlig, da Igor og jeg blev bedt om at deltage der.

Vi har nu en søn, Robert, og vi går som familie i kirke i Minsk 2. Menighed (eller som det hedder i Hviderusland: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Andet Religiøse Fællesskab i Minsk). Og skønt vi har overvundet mange vanskeligheder, har vi nu fået nogle nye. Jeg er meget taknemlig for disse prøvelser. Uanset hvad der sker med os på denne jordiske rejse, ønsker vor himmelske Fader kun det bedste for os. Ingen anden kan hjælpe os i vore vanskeligste stunder. Hvis vi afviser ham på grund af nogle vanskeligheder, svarer det til at smide sin redningsvest væk, fordi den ikke hindrede en i at falde i floden.

Byrden er nem, og åget er let, når vi er sammen med Herren. Han giver os ikke nogle prøvelser, som vi ikke kan bære. ■

Marina Timofeeva er medlem af Minsk 2. Menighed i Moskvas Sydmission i Rusland.

Vi havde ingen mad

Adam N. Ah Quin

Som missionærer i Winnipeg-missionen i Canada tjente min kammerat og jeg i den smukke by Prince Albert i Saskatchewan. Jeg var opvokset på Laie i Hawaii i skyggen af templet der. Min kammerat, ældste Lamour, kom fra Belfast i Nordirland. Vore familier og menigheder derhjemme støttede os, men til tider blev vores månedlige check forsinket i posten. Og det var en sådan situation, som udløste denne oplevelse.

Da jeg ved en måneds begyndelse havde modtaget min check, ventede vi på, at ældste Lamour skulle få fremsendt sin fra missionskontoret. Som sædvanlig skulle huslejen falde, og vores spisekammer var næsten tomt. Vi måtte beslutte, om vi skulle betale husleje med min

check eller købe mad. Vi betalte husleje.

Der gik et par dage, og vi modtog stadig ikke ældste Lamours penge. Vi havde spist al den mad, vi havde i lejligheden, bortset fra en halv pose frosne grøntsager og et frostskadet suppeben, der skulle brækkes løs fra isen i fryseren. Jeg brugte disse ingredienser til at koge grøntsagssuppe på. Det var ikke meget, men vi var taknemlige for det, vi havde.

Den næste dag besluttede vi at banke på døre i et kvarter i nærheden af, hvor vi boede. Gaden syntes uendelig, og der var ingen, som var interesseret i vores budskab. Sulten plagede os, og vi var begge afkræftede af mangel på mad. Da vi nåede for enden af gaden, besluttede vi at holde en pause. Vi fandt en bænk i en park for enden af gaden og prøvede at komme til kræfter. Min kammerat sagde med oprigtig bekymring: »Jeg er sulten.« Jeg havde ondt af ham, mens vi sad der. Jeg var dobbelt så stor som han. Jeg vidste, at jeg ville kunne holde ud en rum tid, men jeg mente ikke, at han ville kunne holde ud meget længere, hvis han ikke fik noget at spise.

»Mens vi sad på en parkbænk og prøvede at komme til kræfter, sagde min kammerat med oprigtig bekymring: »Jeg er sulten.«

Det var mig, der var seniorkammerat, så jeg bad en stille bøn i hjertet om, at vor himmelske Fader måtte sende os de midler, som vi havde brug for. Jeg kiggede gennem parken og fik øje på en lille gade med omkring fem huse. Det var en fortsættelse af den lange gade, som vi lige havde banket på døre i. Jeg kiggede på min kammerat og sagde: »Kom, lad os gøre gaden færdig.« Han så på mig og sagde: »Lad os bare gå hjem.« Vi blev enige om, at hvis vi gjorde gaden færdig, og hvis ingen viste interesse, så ville vi tage hjem.

Da vi gik forbi det første hus, var et par travlt beskæftiget i deres indkørsel med at ordne noget ved deres bil. Et råb om »Ikke i dag, drenge« fik os til at gå videre til det næste hus. Da vi nærmede os døren, kunne vi lugte den pragtfulde duft af hjemmelavet mad. Pludselig blev døren åbnet, og en smilende midaldrende kvinde hilste os med ordene: »Kom indenfor, drenge. Jeg håber, at I er sultne!«

Tøvende trådte vi indenfor, da vi ikke vidste, hvad der ventede os. Hun førte os ind i spisestuen, hvor der var

Et symbol på hans kærlighed

Freddy W. Carreño

Netop som jeg forlod en af vore kirkebygninger i Montevideo i Uruguay – ti minutter fra tempelbyggepladsen – blev jeg ringet op af min hustru, som sagde, at statuen af englen Moroni snart skulle anbringes på toppen af templets spir. Mit hjerte fyldtes af mange følelser, mens jeg lyttede til hendes ivrige stemme, der bad mig om at hente hende og vores søn, så vi sammen kunne overvære denne begivenhed. Tiden var knap. Jeg skulle køre helt ud i den anden ende af byen og så tilbage til templet.

Vore hjerter hamrede, og minutterne syntes som timer, mens vi kørte. Det var næsten ikke til at komme igennem den tætte trafik, men endelig nåede vi frem, takket være Herrens hjælp.

Vejret havde været gråt, regnfuldt og blæsende i flere dage. Men denne eftermiddag var himlen klar og blå, og solens stråler ramte os som himlens velsignelse.

Da vi nåede frem, så vi, at flere andre medlemmer også var kommet for at overvære denne vigtige milepæl i Kirkens historie i Uruguay. Flere medlemmer, blandt dem min hustrus mor, var pionerer i vores land. Deres øjne var fulde af tårer, mens de glædede sig over denne velsignelse, som de havde ventet så længe på, nemlig at se et tempel blive bygget her.

De ofre, som mange mennesker havde ydet for at udbrede evangeliet, syntes at komme symbolsk til udtryk i englen Moronis glitrende skær, mens han syntes at flyve gennem himlen for til sidst at blive anbragt på sin hædersplads. Der forkyndte han til alverden det evige evangeliums gengivelse og indvielsen af et land, som havde brug for Herrens hjælp til at komme videre.

Vi så statuen, rank og majestætisk, nå op til sin plads, og det fik os til at tænke på vor evige Faders kærlighed, når han snart gjorde det muligt for os at blive beseglet til hinanden i kærlighed i vores eget land. Vi håber, at vore børn og børnebørn vil træde ind i templet og indgå hellige pagter og blive til velsignelse for dette land.

Vi vidste, at der var lang vej endnu – både før og efter templets indvielse i marts 2001. Vi måtte berede os på den tid, der skulle komme, og frem for alt skulle vi huske på vore forfædre, fordi de også ville blive velsignet af dette hellige hus. Men vi vil aldrig glemme den smukke septemberdag. Vores hjerte strømmede over af taknemlighed over, at vi fik lov til at overvære anbringelsen af symbolet på vor himmelske Faders kærlighed. ■

Freddy W. Carreño er medlem af Buceo Menighed i Montevideo Øststav i Uruguay.

dækket op til to. Vi satte os ned, og hun var travlt optaget af at servere for os. Jeg fik en klump i halsen ved tanken om et kongeligt måltid. Eller måske blev vi smidt ud, når hun kom til fornuft og opdagede, hvem vi var.

Da hun havde fyldt bordet med svinekoteletter, kartoffelmos, sovs og alt, hvad der hører til, sagde hun: »Jeg ved ikke, hvorfor jeg har lavet al den mad, men noget sagde mig, at jeg skulle gøre det. Jeg ventede ikke gæster, og jeg bor helt alene. Jeg er virkelig glad for, at I dukkede op. I har ikke spist, vel?«

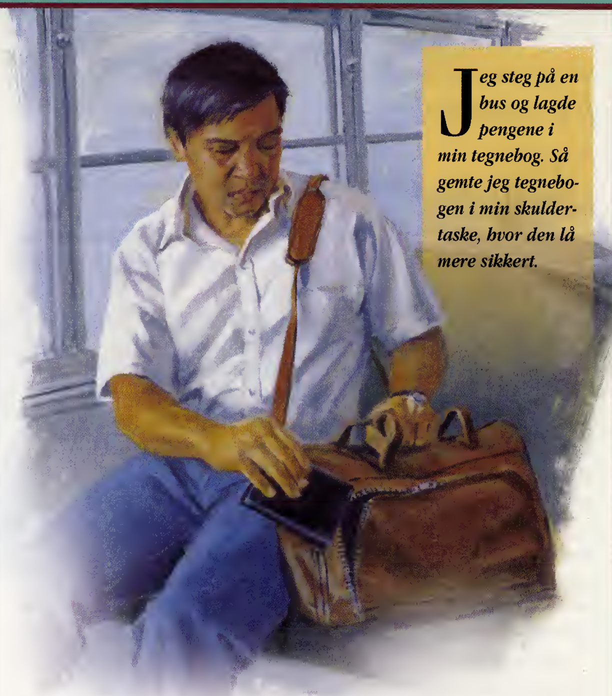
Jeg svarede: »Nej, men ved du, hvem vi er?«

»I er mormonmissionærer, er I ikke?« svarede hun. »Skal I så ikke velsigne maden, inden I spiser?«

Vi velsignede maden og takkede for de mange velsignelser, som Herren havde givet os. Og den dag i dag kan jeg ikke komme i tanker om noget bedre måltid end det, som Herren tilberedte til os i nødens stund.

For Herren har sagt: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn ... Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Matt 28:19-20). ■

Adam N. Ah Quin er medlem af Villa Bonita Menighed i Paradise Stav i Las Vegas i Nevada.

Jeg steg på en bus og lagde pengene i min tegnebog. Så gemte jeg tegnebogen i min skuldertaske, hvor den lå mere sikkert.

Min tegnebog var væk

Héctor Castellanos Turcios

Jeg har modtaget mange velsignelser ved at betale tiende og har fået en forståelse af, at når vi betaler vores tiende, er det Herren lige meget, om beløbet er lille eller stort.

Engang da jeg modtog min løncheck på arbejde, indløste jeg den og gik hjem for at betale nogle regninger og hjælpe min hustru, som ventede vores første barn. Jeg steg på bussen og lagde pengene i min tegnebog. Så gemte jeg tegnebogen i en lomme i min skuldertaske, hvor den lå mere sikkert. Jeg blev meget overrasket, da jeg kom hjem og ikke kunne finde tegnebogen. Jeg blev meget bekymret. Det var hele min fjortendagesløn, og hvis den var væk, havde vi alvorlige problemer.

Jeg kiggede omhyggeligt efter min tegnebog, og da jeg ikke kunne finde den, besluttede jeg at gå tilbage til den bus, jeg var kommet hjem med. Der fandt jeg den heller ikke.

Efter et stykke tid gik jeg hjem og følte mig meget frustreret. Jeg gik ind på mit værelse og knælede. Med oprigtigt hjerte og i tårer bønfaldt jeg Gud om at hjælpe mig. Jeg fortalte ham, at jeg betalte en ærlig tiende, og at jeg nu havde brug for en velsignelse. Jeg ved, at Herren ikke altid besvarer vore bønner, sådan som vi ønsker det, men ved denne lejlighed velsignede han mig på den mest vidunderlige måde.

Senere den aften bankede biskoppen på min dør og spurgte mig, om jeg havde et sygesikringskort. Jeg fortalte ham, at det havde jeg, men at det var gået tabt sammen med min tegnebog samme dag. Han viste mig en tegnebog og spurgte, om det var min. Jeg så straks, at det var det, og at alle pengene stadig var der. Biskoppen forklarede, at en ven, som ikke var medlem af Kirken, havde fundet den uden for sit hus. Da hun så tempelanbefalingen i tegnebogen, afleverede hun den til ham. Han fortalte mig, at det var intet mindre end et mirakel, og at det var sket, fordi jeg betalte en ærlig tiende. ■

Héctor Castellanos Turcios er medlem af Amatitlán Menighed i Amatitlán Stav i Guatemala.

Vidste du det?

Det skete i juli

8. juli 1775: Lucy Mack Smith, Joseph Smiths mor, blev født i Gilsum i New Hampshire.

10. juli 1804: Emma Hale Smith, profetens Josephs hustru og første præsidentinde for Hjælpeforeningen, blev født i Harmony i Pennsylvania.

8. juli 1912: Alma Richards, den første sidste dages hellige, der vandt en medalje ved OL, fik guldmedalje i højdespring.

31. juli 1920: Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, blev født i Delta i Utah.

Lederskabstips

Prøv at se bagom de opgaver, du udfører i dit kvorum eller din klasse, og husk på de mennesker, som du tjener. »Frelserens lederskab var uselvisk,« sagde præsident Spencer W. Kimball (1895-1985). »Han satte sig selv og sine egne behov i anden række og tjente andre langt ud over, hvad pligten krævede, utrætteligt, kærligt og effektivt. Alt for mange af verdens problemer i dag udspringer af selviskhed og selvoptagethed, som får mange til at stille hårde krav til livet og andre for at få opfyldt deres egne behov. Det er lige modsat af de principper og skikke, som så fuldkomment blev vist af Jesus fra Nazarets fuldkomne eksempel på lederskab« (»Jesus: Den fuldkomne leder«, *Den danske Stjerne*, august 1983, s. 7).

Fra Australien til Japan

Ammon Arvidson og Brooke Noble fra Maitland Menighed i Newcastle Stav i Australien blev udpeget til at repræsentere Port Stephens i Australien ved det første Børneverdenstopmøde, som blev afholdt i Kushiro i Japan sidste sommer. Temaet var »Miljøet og vores fremtid«.

Ammon på 12 år sagde om sin præsentation ved topmødet: »Det gør mig meget opmærksom på den smukke verden, som Herren har skabt til vores gavn.« Og med tanke på alle de mange folk, sprog og kulturer, som Herren har skabt, tilføjede Ammon: »Det får mig til at se frem til at tjene som missionær, der hvor Herren sender mig hen.«

Brooke på 15 tilføjede, at det også styrkede hendes vidnesbyrd om evangeliet at være så langt hjemmefra: »Det fik mig til at indse, at man har evangeliet med sig overalt, hvor man er. Det var en stor trøst at kunne knæle og bede til min himmelske Fader.«

Vis pionererne ære

»Pålidelighed, åbenhed, samarbejde, enighed, uselviskhed, offervillighed og lydighed ... er lige så vigtige i dag, som de var, da de ledte vore pionerforfædres handlinger, både i fortiden og i nyere tid. For at ære disse pionerer skal vi ære og følge de evige principper, som styrede deres adfærd. Som præsident Hinckley [har] mindet os om ... ›Vi ærer bedst dem, der er gået forud for os, ved at virke med iver for sandhedens sag.‹ Sandhedens sag er vor Herre og Frelser, Jesu Kristi sag, han, som de tjente, og som vi bør stræbe efter at tjene. Jeg bærer vidnesbyrd om dette og beder til, at vi også må ›tro stå til Herren, om end vi må lide.‹«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Følg pionererne«, *Stjernen*, januar 1998, s. 74.

PORTRÆT AF EMMA SMITH: LEE GREENE RICHARDS; *KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND*, AF HEINRICH HOFMANN, VENLIGST UDLÅNT AF C. HARRISON CONROY CO., MÅ IKKE KOPIERES; FOTO AF JORDEN: © CORBIS CORPORATION DIGITAL STOCK

Seja
um dos
Melhores

Forberedelse til at tjene

Jeg er meget taknemlig for *Liahona*. Ud over at styrke os åndeligt og være en hjælp til vores families familieaftener har det også fungeret som et kompas for mig i mit ansvar som biskop.

Vi har tænkt meget over, hvordan vi skulle hjælpe de unge mennesker i menigheden, som forbereder sig på at tage på mission. Til vores store glæde indeholdt martsnummeret 2004 to fremragende artikler, »Vær en af de bedste« og »Om patriarkalske velsignelser«, som jeg tror vil være en stor hjælp for vore kommende missionærer, som forbereder sig på at tjene.

Jeg er så taknemlig for, at vi har dette inspirerede tidsskrift til at vejlede os i vore ansvar.

Amarildo Martins,
Parque Dorotéia Menighed
i Diadema Stav i Brasilien

Vor himmelske Fader elsker os

Jeg blev dybt rørt af de lærdomme, som Susan W. Tanner, Unge Pigers hovedpræsidentinde, fremførte i oktobernummeret 2003 af *Liahona*. Visheden om, at vor himmelske Fader elsker os i både medgangstider og modgangstider, hjælper os til at udvikle os åndeligt. Jeg beder ofte til, at vor himmelske Fader vil lade mig undgå vanskeligheder, og når det ikke sker, så tænker jeg: »Elsker Gud mig? Lytter han til mine bønner?« Når jeg stiller de spørgsmål, forsikrer Ånden mig altid om, at vor himmelske Fader elsker mig og er opmærksom, når jeg beder i tro. Hans tidstabel er måske anderledes end min, men han har altid ret.

Crispin Mitago Kubala,
Binza Menighed
i Ngaliema Stav i Kinshasa
i Den Demokratiske Republik Congo

Far ikke op

Jeg var bekymret for min fremtid. Men så læste jeg »Bedre bønner« af ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum i augustnummeret 2004. Jeg indså, at jeg, som ældste Wirthlin siger, ikke skal »fare op« – hvilket vil sige, at jeg skal holde op med at bekymre mig om det, som jeg ikke er herre over – så jeg ikke gør min tilværelse ulykkelig.

Belle C. Dacudag,
Bata Menighed
i Bacolod Nordre Stav i Flippinerne.

***Liahona* styrker vidnesbyrd**

Vi er evigt taknemlige for *Liahona*. Hver måned giver det os mulighed for at styrke vore evangeliske bånd. Det styrker vores vidnesbyrd om Kirken, Mormons Bog og Jesus Kristus. Dets artikler, nyheder, billeder, taler og sågar spil til vore børn fornyer det vidnesbyrd, som vi fik for mange år siden.

Familien Cazorla,
Malaga 3. Menighed
i Granada Stav i Spanien

FOTO: DIGITAL STOCK OG PHOTODISC

ARTIKLER SØGES

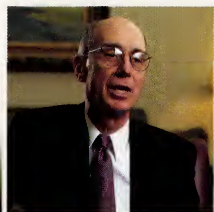
Vi er på udkig efter artikler, erfaringer, forslag og succeshistorier om forråd. Hvordan har du efterlevet vore lederes råd om at have et års forråd af fødevarer? Hvordan er du blevet velsignet ved at følge dette råd? Send din beretning til Food Storage, *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA, eller send det via e-mail til **cur-liahona-imag@ ldschurch.org.** Vedlæg dit fulde navn, privatadresse og menighed og stav. Send din artikel inden den 15. september 2005.

Familiens McKays gård i Huntsville i Utah, af Cynthia M. McKay

David O. McKay (1873-1970), Kirkens niende præsident, er født og opvokset i dette hus i Huntsville, som ligger i en smuk dal i bjergene nær Ogden i Utah. På denne gård lærte den lille David at arbejde flittigt, når han hjalp til med at passe afgrøder og husdyr. Kunstneren, som er gift med David O. McKays barnebarn Robert, har skildret præsident McKays store hest, Sonny Boy, til højre i billedet.

»Somme tider søger jeg lærdomme i skrifterne. Somme tider søger jeg vejledning i skrifterne ... Og uundgåeligt støder jeg på nye ideer og tanker, som jeg aldrig før har haft, og jeg modtager inspiration og vejledning og svar på mine spørgsmål.« Se »En drøftelse om studium af skrifterne: En samtale med ældste Henry B. Eyring«, s. 8.

DANISH
4 02259 87110 1